LABDARÚGÁS

ÁRA 3 FORINT
BUDAPEST, 1966. JÚLIUS
XII. ÉVFOLYAM,
7. SZÁM

IDÉNYZÁRÁS

De jól esik egy kis kikapcsolódás. A ferencvárosi Szűcs Lajos vidám arca legalább is erről tanúskodik
(MTI Fotó, Petrovits László felv.)

Magyarország—Svájc 3 : 1. A VB előtti hazai utolsó mérkőzésen győzelemmel búcsúzott csapatunk. Ilyen nagy volt az öröm Bene gólja után. (MTI Foto, Petrovits László felvétele)

IDÉNYZÁRÁS UTÁN

Június 12-én befejeződött a labdarúgó NB I 1966. évi küzdelmének tavaszi idénye. Sok érdekességet hozott, de még sokkal érdekesebbnek ígérkezik az őszi folytatás, hiszen a bajnokság élén három csapat szorosan egymás mellett áll, de az utánuk következők sem maradtak le nagyon. És alul? Ott még szorosabb a küzdelem. Igaz, simán egyik sem esik ki, hiszen jövőre 14 helyett 16 lesz az NB I létszáma, de az utolsó kettő osztályozót kénytelen játszani az NB I B 3. és 4. helyezettjével.

Az osztályozó mindig — lutri. Ebben a lutriban egyik sem szeretne szerepet játszani. Pillanatnyilag az MTK-t és a Dorogot fenyegeti az osztályozó réme, de 11 pontjával még a 9. helyen álló Dunaújváros sem ül páholyban.

Hogyan fejeződik be majd az 1966. évi bajnokság. Melyik csapat lesz a bajnok? Idényzárás után az első helyen álló Vasas pontszáma 21. Ha ezt meg tudja kétszerezni, akkor a 42 pont nyilván bőségesen elég lesz az újabb bajnoki címhez. Az elmúlt években ennél kevesebb is elégnek bizonyult. Íme a legutóbbi évek bajnokai és pontszámuk:

1957—58: **MTK 35**
1958—59: **Csepel 34**
1959—60: **U. Dózsa 40**
1960—61: **Vasas 38**
1961—62: **Vasas 39**
1962—63: **Ferencváros 37**
1963. ősz: **Győr 17**
(csak egy idény)
1964: **Ferencváros 41**
1965: **Vasas 39**

Osztályozót játszik-e az MTK? Kiesik-e Dorog? Az a Dorog, amely a vidékiek közül a leghosszabb ideje tanyázik az NB I-ben.

Sok-sok kérdés... Ezekre majd csak az ősszel kapunk választ. Egyelőre nézzük azt, hogy mit is kaptunk tavasszal.

Továbbra is — veretlenül! — az 1. helyen

1. VASAS 13 8 5 29:15 21

Mintha egy idealizált, műteremszagúnak született sportfilm forgatókönyvét olvasnánk... Az edző — akit nemrég megbántottak, elbocsátottak — visszamegy az egyesülethez és

...*a csapaton belül visszaállítja a régi fegyelmet,*

...*száműzi a kishitűséget, újra megtanítja a játékosokat merész terveket kovácsolni, önmagukban bízni,*

...*átszervezi csapatát, hogy megreformálhassa a játékot is,*

...*bajnokságot nyer a gárdával,*

s aztán, amikor végre élvezhetni lehetne a sok-sok munka eredményét, a vezetők és a játékosok valamenynyien óriási handicapot vállalnak: a siker kovácsát, az edzőt kölcsönadják fél évre a válogatottnak, mert a magyar labdarúgás érdeke ezt kívánja. És természetesen happy-end — az új bajnokságban tavaszi elsőség!...

Le a kalappal a Vasas játékosai előtt: mint néha a színházban a szereplők, ők is megmentették ezt a „darabot". Még senki sem tudhatja, mit hoz az őszi visszavágó sorozat, de ők mindenesetre a legnehezebb időszakban bebizonyították, hogy tavalyi bajnokságuk nem volt véletlen, sőt a szakosztályban — több erő is rejtőzik!

Néhány adat a Vasas tavaszi szerepléséről

A bajnokság elején a legtöbb edző kész tervet készít a számszerű szereplésre: egyet a nyilvánosság számára, egyet pedig belső használatra. A piros-kékek mind a kettőt túlteljesítették, Csordás Lajos még önmagában sem mert annak idején arra gondolni, hogy július 31-én, megbízatásának lejártakor veretlenül, a bajnoki tabella élén állva adhatja vissza a csapatot Illovszkynak.

A Vasas a tavaszi idényben 16 játékost szerepeltetett. Csordás Lajos a következőképp osztályozza őket:

Varga	2	Fister	3
Kenderesi	3	Kékesi	2
Bakos	4	Molnár	4
Mészöly	5	Puskás	3
Ihász	3	Farkas	4
Sárosi	3	Korsós	4
Berendi	3	Pál	3
Mathesz	4	Lázár	3

Két idekívánkozó megjegyzés:

Mészöly azért kapott ötöst, mert sokat javult a szerelőkészsége, különösen nagy előrehaladást ért el a becsúszó-szerelések elsajátításában. Indításai általában elfogadhatóak, valamennyi mérkőzésre lelkesen, becsületesen készült.

Varga 2-es osztályzattal idény közben kimaradt a csapatból és senki, Csordás sem tudja megmagyarázni a kapusnak hirtelen bekövetkezett, nagymérvű visszaesését. Tudják, hogy sportszerűen élt, edzeni mindig is szeretett, a csapatért él-hal, mégis

Vasas—Ferencváros 4 : 4. Korsós megszerzi az első gólt, Farkas csak „kíséri" a labdát. (MTI Foto, Pálfai Gábor felv.)

pihentetni kellett, mert hibái veszélyeztették az együttes önbizalmát, végső helyezését. Természetesen nem mondtak le róla, hiszen emlékeznek rá, milyen kitűnően védett az előző évben. Ősszel versenyben lesz Kendesivel, s aki jobb formában van, az kezdi az FTC elleni mérkőzésen.

Az együttes tavaszi gólrekordere a nagyszerű formába lendült Farkas volt: 11 góllal terhelte meg az ellenfelek hálóját. Utána a sorrend: Puskás 9, Korsós 6, Molnár 1, Pál 1, Fister 1 góllal.

Sokat mond a csapat játékának a ritmusáról, a játékosok erőnlétéről, küzdőképességéről — arról, hogy a csatárok milyen távolról veszélyesek — a kimutatásunk.

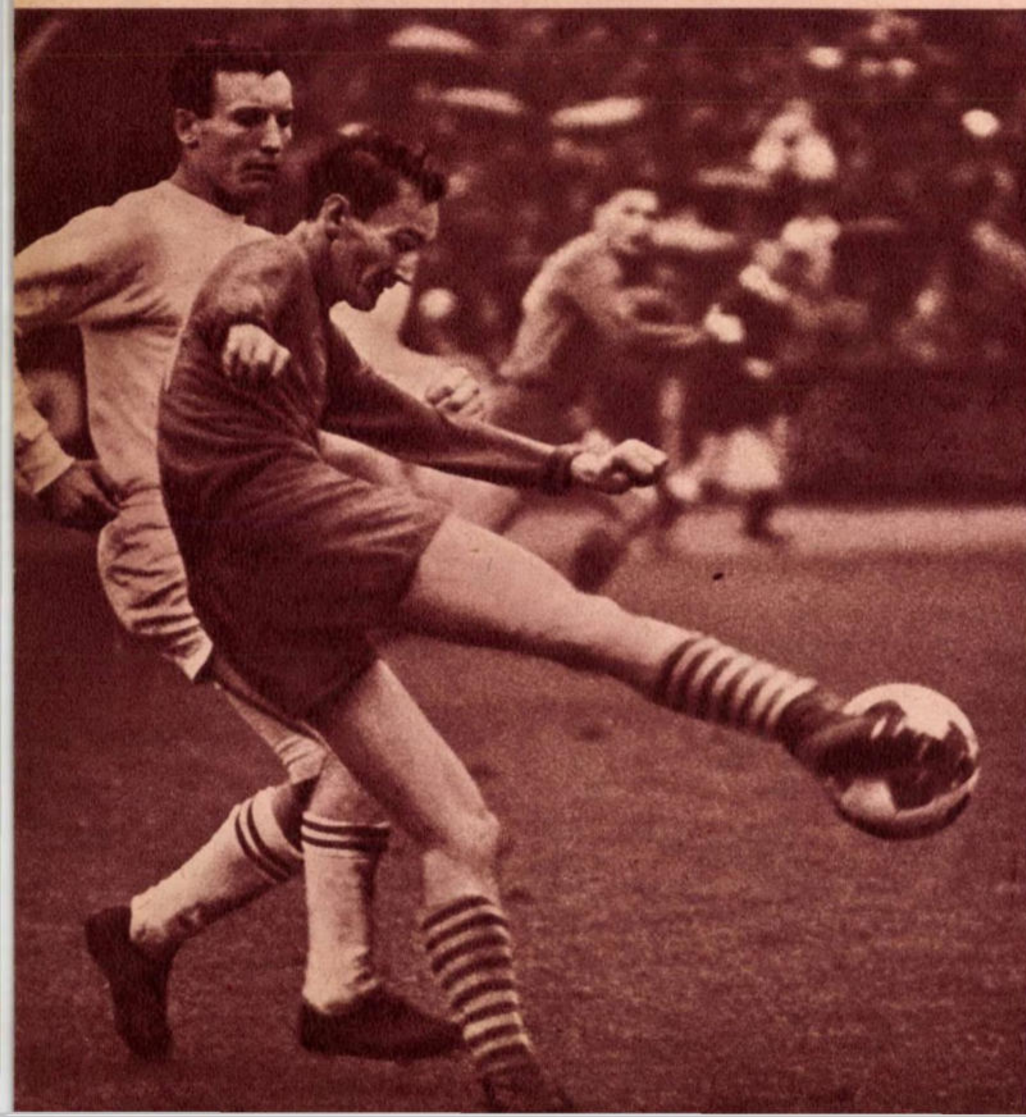
1—15. perc	15—30. perc	30—45. perc	46—60. perc	60—75. perc	75—90. perc
Farkas (3)	Farkas (5)	Farkas (7)	Korsós (7)	Molnár (10)*	Pál (10)
Farkas (14)	Fister (14)	Farkas (8)*	Puskás (10)	Farkas (10)	Puskás (14)
Farkas (10)*	Puskás (10)	Puskás (7)*	Farkas (20)**	Puskás (13)	Korsós (8)
Farkas (18)	Farkas (7)		Puskás (14)	Korsós (8)*	Korsós (14)
Korsós (13)			Korsós (4)*	Puskás (8)	Puskás (13)
Puskás (10)					Farkas (4)

(A zárójelben közölt számok azt mutatják, hogy a gól hány méterről esett. * = fejesgól. ** = szabadrúgásból esett gól).

Mérkőzéseinek az első és az utolsó (!) 15 percében volt a legeredményesebb a Vasas ebben a félévben, s a leggyengébb időszak — az első félidő hajrája... Feltűnő, hogy a 16-oson kívülről csupán két gólt értek el, ezek közül is az egyik szabadrúgásból esett! Ez az adat figyelmeztető lehet a csapat szakvezetői számára is, hiszen a további javulásnak egyik legegyszerűbb feltétele, ha a nagy lövőerővel rendelkező Ihászt, Matheszt és Puskást rábírják arra, hogy többet vállalkozzanak távolról is...

A 29 közül 6 fejes-gól volt! Ez előrelépésnek számít, hiszen a Vasasnak Szilágyi óta nemigen volt jól fejelő csatára. Most is meg kell azonban jegyezni, hogy ezeknek a góloknak többsége inkább versenyfutás, jó helyezkedés, mint magasba-emelkedő verseny befejezéseként született: a kapu elé belőtt labdákat ők érték el hamarább. Nem tudták azonban egyszer sem kihasználni a pontrúgásoknál felfutó Mészöly kivételes fejelőkészségét, mert a beadások pontatlanok voltak. Egyetlen játékosuk sincs, aki olyan ügyesen tudná beívelni vagy belőni a szögleteket, az alapvonal közeléből a szabadrúgásokat, mint például az FTC-ben Rákosi...

Vasas—Ferencváros 4 : 4. Fister és Juhász párharca. (MTI Foto, Petrovits László felv.)

Az élenjárók tapasztalatait mindenki igyekszik ellesni és a saját játékában gyümölcsöztetni. A most másfél éve egyenletes teljesítményt nyújtó, a tabella élén levő piros-kékek is a figyelő szemek kereszttüzében élnek, versenyeznek.

Van, aki a játékosgárdájuk kiegyensúlyozottságával magyarázza sikerüket, mások kiemelik, hogy az NB I-ben egyedül nekik van két gyors, az ellenfél védelmét zavarba hozni tudó szélsőjük. Tavaly sokan irígyelték a fedezetpárjukat, a Berendi kivételével válogatott védelmüket. Mi a jelenleg legilletékesebbtől, Csordás Lajostól kérdeztük meg, véleménye szerint mi a csapat jó szereplésének a titka?

Két dolgot említett.

1 *A szakosztály belső életére a játékosok által megértett, elfogadott, sőt megkövetelt szigorú fegyelem a jellemző!* A közös érdek veszélyeztetőit a kollektíva bevonásával vonják felelősségre, előfordult, hogy győztes mérkőzés után is megbüntettek valakit például a bíróval való feleselés vagy a taktikai utasítások be nem tartása miatt. A belső erőre jellemző: eddig egyedül ők jutottak el odáig, hogy a súlyosabb sportszerűtlenséget elkövetőket a nyilvánosság előtt is elmarasztalják: az újságírónak megmondták, hogy fe-

Ferencváros—MTK 1 : 0. Fenyvesi dr. Jenei mellett is kapura tud törni. (MTI Foto, Petrovits László felv.)

gyelmi okok miatt hagyják ki őket a csapatból.

2 A *Vasas játéka tovább csiszolódott, állandóan ható fegyverré élesedett.* Mivel Mészöly kivételével valamennyi mezőnyjátékosuk csatárként kezdte — tehát sokoldalúan képzett labdarúgók — nem az a szakvezető elsőszámú gondja, hogy alkalmassá tegye őket az egész játéktér bejátszására, hanem inkább az, hogy összehangolja a különböző csapatrészek „átfolyását", tudatossá formálja a védők támadásba lendülését, a pálya középső harmadának gyors átjátszását, a hirtelen súlypont-váltást stb. Arra törekednek, hogy játékukban az egyszerűség, a kockázatmentesség, a mindenekelőtt való céltörés domináljon! Már maga az a tény, hogy előretólt csatáraik a kapu felé fordulva várják és futás közben veszik át a labdát, hogy nem lábhoz adogatnak, hanem az úgynevezett „holt-tereket" igyekeznek bejátszani, lyukrafutásokkal, ugratásokkal kísérleteznek — a mérkőzések zömén határozott előnyt jelentett az ellenfelekkel szemben. Ebben a küzdőmódban kevesebb a hibaszázalék, nehéz ellene védekezni, mert a helyzetek többsége versenyfutás eredményeként alakult ki és ők ezekre a versenyfutásokra kellő atletikus edzéssel, szöges cipőben végzett rajt-gyakorlatokkal, vágtákkal már jó előre felkészítették csatáraikat. A tapasztalat azt bizonyítja, hogy ha egy mérkőzésen keresztül következetesen játszszák a saját játékukat — legalább 5—6 helyzet adódik a támadók előtt. Az eredmény alakulását tehát leginkább az befolyásolja, hogy a játékosok a kapu előtt fel tudják-e tenni az I-betűre a pontot?!...

Ez az értékelés rendhagyó módon fejeződik be: nem is kívánhattuk a július végén esetleg leköszönő Csordástól, hogy a szakosztály őszi terveiről nyilatkozzon. A beszélgetés végén azonban leszögezte, hogy a *csapatban minden képesség megvan a bajnokság megnyeréséhez.*

Borbély Pál

Új játékfelfogás, lelkes küzdőszellem és jó erőnlét jellemezte a Ferencváros játékát

2. FERENCVÁROS 13 8 4 1 33:16 20

Még a Bp. Honvéd elleni rangadó előtti napon beszélgettünk Tátrai Sándorral, a Ferencváros edzőjével. Amikor a zöld-fehérek tavaszi szereplésére terelődött a szó, Tátrai azt mondta: bárhogyan alakul az eredmény, ha harmadik helyen is végeznek, akkor is elégedett lesz csapata tavaszi mérlegével.

És, hogy miért, azt néhány mondattal taglalta:

— *A válogatott csapat felkészülési terve egyszerűen lehetetlenné tette azt, hogy együttesünk közösen készüljön a bajnoki mérkőzésekre. Ezt persze nem panaszként mondom, mert magam is a VB-n való helytállásunkat tartom a legfontosabb feladatnak, hanem egyszerű tényként, amely hátráltatta jobb szereplésünket, a csapat kialakítását. Gondolják csak el, hogy hosszú heteken keresztül csak pénteken vagy szombatonként láttam viszont válogatottjainkat: Albertet, Vargát, Mátrait, Rákosit. Ráadásul pontosan ezek a játékosok, valamint Juhász és Géczi, sérüléssel is bajlódtak, s Géczi kivételével valamennyien hiányoztak egyik-másik mérkőzésről, nemegyszer rangadó jellegű találkozóról. És ha már a negatívumoknál tartok, hadd említsem meg azt is, hogy az Üllői úti pálya,*

rendkívül rossz volta miatt, már edzésekre sem igen alkalmas, s ez is fékezte a színvonalasabb munkát. Ilyen körülmények között többre nem lehettünk képesek!

Úgy véljük Tátrainak igaza van. Éppen ezért azt is elmondhatjuk, hogy a Ferencváros tavaszi szereplése jónak mondható. A zöld-fehér gárda különösebb megingások nélkül harcolta végig a tizenhárom bajnoki mérkőzést, a *hullámvölgybe egyszer sem került*, s ez már egymagában véve is elismerést érdemel. A Ferencváros *csupán egyszer kapott ki*, mégpedig Győrben, az ETO-tól 2:0-ra. S, hogy ez így történt, abban számos erény játszik közre.

Ezek közé tartozik a *kifogástalan erőnlét*. A játékosok zöme állóképességgel nagyszerűen bírta a nagyiramú vetélkedőket, fizikailag állták a leghevesebb harcot is, sokat mozogtak, kisegítették egymást, s a mérkőzések hajráiban jobbára még fokozni is tudták munkabírásukat. És ha egyik-másikuknál mutatkozott is átmeneti visszaesés, azt nem a fizikai állapotuk, hanem idegi fáradtságuk okozta. Ilyen tüneteket tapasztalhattunk Vargánál, Albertnél, de leginkább Mátrainál, ami szoros összefüggésben volt az említett játékosok fokozottabb igénybevételével, hiszen ők jóval több mérkőzésen szerepeltek — mégpedig nemzetközi porondon — mint a többiek.

Az a sokrétű, erőteljes, korszerű edzésmunka, amelynek alapjait évekkel ezelőtt Mészáros József rakta le, szilárd fundamentumnak bizonyult, s a jelenlegi szakvezetés tovább ápolta a hagyományokat, s minden igyekezete arra irányult, hogy azoknak a játékosoknak a testi edzettségi állapota is átlagon felüli legyen, akik nem tagjai a válogatott keretnek. Ez a törekvés sikerrel is járt!

A csapat küzdőszelleme, harcikészsége is töretlen maradt, s néhány mérkőzésen valósággal csillogott. Ha nem így lett volna, akkor a Ferencváros soha nem egyenlített volna ki egy olyan találkozón, amelyen ellenfele, a bajnokcsapat már 3:0-ra vezetett! Lelkesedésben, küzdőképességben nem volt hiba, s Tátrai edző ezt azzal magyarázza, hogy a csapatban *nagyon jó a közösségi szellem, s a múlthoz képest nagy az előrehaladás a játékosok és a vezetők közötti kapcsolatban, amely egyre erősebb, egészségesebb.*

Érdekességként, próbálkozásként könyvelhető el az, hogy a *Ferencváros az idén eltért a hagyományos WM rendszertől, s jobbára a 4—2—4-es formációt játszotta.* Az egykori újpesti játékos, a Dorogi bányászból átigazolt Szücs, megtalálta a helyét a csapatban, mégpedig a beállós fedezet szerepkörében. *Vele harcosabb, keményebb, erőteljesebb lett a védelem, s Páncsics balhátvédbe való állításával feltétlenül erősödött, megszilárdult.* Szücs kitűnő a szerelésben, de jelenleg még nagy hátránya a szabálytalan, *tisztátlan játékfelfogás. Nagyon odaadóan küzd, s talán éppen lelkesedéséből fakad, hogy durváskodik*, s ha emiatt a játékvezető figyelmezteti, még ráadásul csodálkozik, méltatlankodik. Tátrai edző helyesen jegyezte meg, hogy *ilyenfajta játékmód a Ferencvárosban nem megengedhető*, Szücsnek tehát változnia kell. Páncsicsnál szembetűnő, hogy a szélsőhátvéd helyén is otthonosan, magabiztosan mozog, de méginkább az, hogy milyen gyors, legalábbis hosszú távon. Említést érdemel, hogy *sem a kitűnő Jair, sem Molnár nem tudta őt lefutni.*

A 4—2—4-es játékrendszert némelykor már rugalmas felfogásban játszotta a Fradi, mégpedig úgy, hogy szükség esetén a hátsó csapatrészek játékosai közül is felfejlődtek a támadásokhoz. Ilyen vonatkozásban azonban *még közel sem kielégítő a helyzet.* A Vasas elleni mérkőzésen például előfordult, hogy a fedezetek, főleg Juhász olyankor is hátul ragadt, a hátvédnégyest erősítette, amikor előbbre kellett volna húzódnia Fisterre, s keresni a vele való ütközést. Ugyanilyen helyzet megtörtént a másik oldalon is, Mathesz zavartalanul építhetett.

A folyamatosabb, korszerűbb csapatjáték kialakítását azonban más szakmai okok is hátráltatják. Például az is, hogy *Karábával változatlanul nem tekinthető megoldottnak a jobbszélső-probléma.* Karába lendületes, bátor, gyors szélső, de kevés a kombinációs érzéke, nagyon fogyatékos a technikai tudása, csiszolatlan játékos, aki ráadásul nem rendelkezik megfelelő önbizalommal sem. Ami nem is csoda, hiszen *társai gyakran korholják, ami csak méginkább idegessé teszi.*

Vajon a 7-es számú mez mikor talál megfelelőbb gazdára? *A saját nevelésű, ifjúsági válogatott Szőke, Tátrai Sándor szerint ugyanolyan hibával küzd mint Karába, egysíkú a játékfelfogása, nem ért a kombinációkhoz*, de tehetsége vitathatatlan. Karába?... Szőke?... Esetleg Rátkai?...

Minél előbb születik megoldás, annál gyorsabban gyógyul be az a seb, amely jelenleg még Achilles-sarkát képezi a csapatnak, s fékje, gátja a tetszetősebb, gördülékenyebb, gólerősebb támadójátéknak.

Mi lesz ősszel?

Tátrai azt vallja: *még jobb lesz a Fradi!*

És, hogy miért? Elsősorban azért, mert valamennyi játékos *közösen végezheti az edzéseket*, s így könnyebb lesz formálni, még ütőképesebbé alakítani a csapatot.

Ez nemcsak az edző véleménye — Albertéké is.

Németh Gyula

Ahol nem panaszkodnak

3. BP. HONVÉD 13 9 1 3 23:13 19

Amikor Kispéter Mihály, a Bp. Honvéd nagy tudású edzője a télen, a tatai edzőtáborban tragikus hirtelenséggel meghalt, sok szakember megállapította:

— Nagyon nehéz lesz a Honvédnek megtalálnia Kispéter méltó utódját. A csapatnak pedig még nehezebb dolga lesz a bajnokságban.

A piros-fehérek elnöksége valóban sokat töprengett, s a vezetők egymás közt alaposan meghányták-vetették a dolgot. Általános volt a vélemény: csak olyan edzőt szerződtetnek, aki bennszülött kispesti, illetve régi Honvéd játékos.

S mivel a legjobb megoldást keresték, végül is döntöttek: Bozsik Józsefet, az addigi szakfelügyelőt bízzák meg az edzői tisztség elvállalásával, aki a tavaszi idényt így értékeli:

— Úgy vélem, a csapat megtette azt, amit az adott körülmények között várhattunk tőle. Az idény megindulása előtt kettős feladatot kaptam az elnökségtől. Az egyik: olyan együttest próbáljak meg összehozni, amely nemcsak hazai, hanem nemzetközi szinten is fel tud nőni a legjobbakhoz. Nem egy, hanem két, legkésőbb három év alatt. És persze nem a 11—12 év előtti Honvéd tudása volt a mérce. A másik: következetesen biztosítani a fegyelmet, mind a pályán — nemcsak magatartásbeli, hanem taktikai tekintetben is — mind a magánéletben.

Visszatérve az első feladatra, Bozsik megemlíti:

— Talán tervszerűtlenségnek tűnik, pedig egyáltalán nem az: húsz játékost szerepeltettünk a tavaszi idényben. Azért tettem, mert éppen az elsőszámú feladatnak akarok maradéktalanul eleget tenni. Néha kényszerből változtattam, részben sérülés, részben taktikai vagy magánéletbeni fegyelmezetlenség miatt, az együttes érdekeit azonban mindig mindennél előbbre helyeztem. Igaz, hogy a csapatjátékunk még nem megfelelő, de hát ez egyelőre nem mehetett jobban, éppen az építés nehézségei miatt.

Érdekes az edző megállapítása arról, hogy miben látja a csapat legnagyobb fejlődését.

— A küzdenitudásban. Azt, hogy az első három között vagyunk, elsősorban lelkes küzdőszellemünknek köszönhetjük.

A teljesítményekről így vélekedik:

— Öt játékost emelek ki, akikkel a legjobban elégedett vagyok. A felsorolás nem értéksorrendet jelent, hátulról kezdem. Erdősi, Marosi, Sipos, Nagy Antal és Komora nyújtotta a tavaszi idényben a legjobb átlagteljesítményt. Közülük Sipos, Komora és Nagy Anti minden mérkőzésen szere-

pelt. S ami örvendetes: Sipos Ferin kívül mindannyian még többre képesek. Sipos jóformán minden meccsen átlagon felül játszott s bebizonyította, hogy becsületes munkával 33-on felül is élvonalban, sőt a válogatottban lehet szerepelni.

A csapat taktikájáról az edző kijelenti:

Nem tértem át a 4—2—4-re, a háromhátvédes rendszert játsszuk, rugalmasan. Még a Vasas ellen sem védekeztünk, bizonyíték rá, hogy a balfedezetet játszó Sipos is rúgott gólt. Az alapfelállásunk — ismétlem — a WM, s egyben egy a célunk: 90 percen át küzdeni. Minden játékosnak feladata — ha úgy kívánkozik — a támadás, s ha kell, a védekezés. Az a játékos, aki ennek a követelménynek nem tud megfelelni, nem kaphat helyet az együttesben.

A csapat kialakítását — erről a beszélgetés elején egészen röviden esett szó — a gyakori sérülések nehezítették. Dudás, Tóth Gyula, Marosi, Tussinger, Tichy, Tóth Kálmán után Nógrádi, majd Erdősi, legutóbb pedig Katona és Tajti szerepelt a sérültek listáján.

— *A Tussinger—Nógrádi fedezetpár például véleményem szerint a legjobb volt az NB I-ben* — vallja Bozsik. — *Sérülés és Nógrádi fegyelmezetlen magatartása miatt — sajnos — ez a kettős szétesett. A támadósorunk összetételén olykor a könnyelmű játék miatt változtattam. Kerestem a legjobb megoldást. A fiúk jól tudták, hogy senkinek sincs bérelt helye a csapatban, s ha néha egy-egy játékos hozzáállását nem tartottam megfelelőnek, bizony az illetőt kihagytam a csapatból. Nagy Antal a belsőcsatárposztok valamelyikén szerepel ősszel is, ő most már a támadósor rendkívül hasznos tagjának bizonyul. Tóth Kálmán, úgylehet a balszélen ver majd gyökeret.*

A tavaszi és őszi idényt egybevetve, az edző bizakodva mondja:

— *Optimista voltam világéletemben, az vagyok most is, csapatunk szereplését illetően. Egyesületünk elnökségétől minden lehetséges támogatást megkapok a munkámhoz. A heti hét edzésen kitűnő segítőtársam B. Szabó Antal testnevelő tanár, aki valamenynyi csapatunkban az erőfejlesztő edzéseket vezeti. A tavaszi idényben akadt ugyan egy-két kilengés a játékosok körében, de a következmények azt bizonyították, hogy még neves, válogatott játékosainknak is alkalmazkodniok kell a kollektív fegyelemhez és munkához. A tavaszi teljesítménnyel nagy általánosságban elégedett vagyok, de az őszi idényben további javulást várok a gárdától.*

Szűcs László

Bp. Honvéd—MTK 3 : 0. Csetényi hiába szorongatja Tichyt, a válogatott csatár így is kapura lő. (MTI Foto, Pálfai Gábor felv.)

Akik a legkevesebb gólt kapták

4. Tatabánya 13 6 4 3 25:9 16

Amikor új edző kerül valamelyik csapathoz, rengeteg problémával találja magát szemben. Így történt ez Hidegkuti Nándorral is Tatabányán. Annak ellenére, hogy fiatal edző, tökéletesen tisztában van a játékosok lélektanával, gondolkodás módjával, apró trükkjeivel. Nos, Hidegkuti olyan edző, akit nagyon nehezen lehet becsapni — futballista nyelven szólva —, átejteni. A játékosok nem is próbálnak túljárni Nándi bácsi eszén, tudják, ez hiábavaló kísérlet lenne. Mégis nehézségekkel találta magát szemben, amikor átvette a csapatot. És ez magától értetődő, természetes, ezt hozza magával az emberi természet különbözősége. És a labdarúgóknál ez még jobban érzékelhető. Különböző korú, más és más fizikai adottságokkal rendelkező sportemberek kerültnek össze egy csapatba.

— *Nem lehet kaptafa módon edzéseket tartani* — mondja erről Hidegkuti. *Ami az egyik játékosnak sok, az a másiknak kevés. És ugyanez a helyzet megfordítva is. Természetesen idő kell ahhoz, hogy az edző tökéletesen kiismerje mindegyik játékos „teherbíró képességét". A „fejadag"-nak tehát különbözőnek kell lennie.*

Vajon lehet-e a fentiekkel magyarázni a Tatabánya egyenetlen formáját? A Vasas ellen például kiábrándítóan gyengén futballoztak, a Pécsi Dózsával és a Győrrel szemben viszont ízelítőt adott a bányászegyüttes a korszerű támadójátékból. Máskor viszont a gólerős csatársor meddőnek bizonyult. Mindezek a kiragadott példák azt is mutatják, hogy a Tatabánya nem képes egyenletes jó teljesítményre. Otthonában félelmetes ellenfél. De amikor kimozdul... (A Győr elleni mérkőzést kivéve.)

A megfejthetetlen rejtély.

Hidegkuti erről így vélekedik:

— *Magam sem találtam meg annak a magyarázatát: mi lehet az oka annak, hogy idegenben megközelítőleg sem képes az együttes igazi tudását nyújtani. Legalább ötven százalékkal gyengébben játszik csapatunk más pályán. A legszembetűnőbb volt ez a Dunaújváros esetében. A robbanékony, gólerős játékosok néhány nap alatt elerőtlenedtek, képtelenek voltak megismételni előző teljesítményüket. Holott az ellenfél nem volt erősebb... Ilyen óriási különbségnek nem lehet okozója a szokatlan pálya és környezet. Ha meg tudnak szabadulni majd a gátlásoktól, akkor nem kell félve kimenniök az ellenfél pályájára sem.*

Feltehetően ez az egyik oka annak, hogy a Tatabánya edzője eddig csak részben tudta megvalósítani elképzeléseit. A tavaszi idény mérkőzésein csak akkor változtatott, ha azt a sérülés indokolta, ezért lassan alakult ki az igazi, ütőképes tatabányai tizenegy. Túl sok az egyéneskedő játékos, nincs meg a kellő összhang az egyes csapatrészek között. Amikor jól-roszszul befejeződik egy támadás, a csatárok ott maradnak, nem segítik a védelmet. Hidegkuti a tatabányai fiúk-

Ú. Dózsa—Tatabánya 1 : 0. Veszélyben az Ú. Dózsa kapuja (MTI Foto, Pálfai Gábor felvétele)

nak állandóan a svájci Dürrt emlegette, aki a támadás végén visszarohant a saját térfelére, segíteni a védőket. Ezt a sokmozgásos játékot szeretné látni Hidegkuti az őszi idényben csapatától.

A számok viszont önmagukért is beszélnek. Feltűnő kevés gólt kapott a Tatabánya, ami nemcsak a válogatott Gelei érdeme, hanem a többi védőé is. Nagyszerű védőjátékosok nőttek fel Tatabányán. Nemrég egyszerre ketten (Törőcsik, Laczkó) is kidőltek a ssorból, mégsem jöttek zavarba. Nem lehet ezért csodálkozni azon, hogy Hidegkuti rangsorában a védők szerepelnek legelől. Íme: Gelei, Kovács I, Laczkó, Juhos, Szepesi, Törőcsik, Szuromi, Csernai, Menczel, Kovács II. Liber, Szabó, Horváth, Solymos.

Hidegkuti Nándor mint játékos világhírnevet szerzett magának. Rövid külföldi és hazai edzői működése alatt máris elérte, hogy külföldön is a legjobb edzők sorában emlegetik. Nándi tehát máris „rangos" edző lett és az ő szempontjából sem közömbös: hogyan állja meg a helyét a gondjaira bízott együttes. A tavaszi szerepléssel, főleg a hajrával elégedett, de még ennél is többet remél. Elsősorban azt, hogy lényegesen javul majd a csapatjáték, kevesebb lesz az egyénieskedés. Nem fordul majd elő, hogy akad mérkőzés, amelyiken nem tudnak gólt lőni. Gyorsabbá akarja tenni a játékot, mert a korszerű labdarúgásnak ez egyik feltétele.

VÁRSZEGI JÁNOS

Csak a Megyeri úton játszottak jól

5. Újpesti Dózsa 13 6 3 4 33:19 15

Újpesten 25:2 volt az együttes gólaránya. Egyetlen pontot sem vesztett hazai pályán a Dózsa. Idegenben, illetve a Népstadionban viszont 8:17-re végzett. Ez a két számadat szinte mindent megmagyaráz. Ilyen kiegyensúlyozatlan teljesítményt egyetlen élcsapat sem nyújtott, tehát logikus, hogy az Újpest jól a vetélytársak mögé került.

— *Én magam sem tudom, mi történhetett, pedig épp eleget töprengtem* — mondta Balog Sándor edző. — *Figyelembe vettem a külső körülményeket is, de azok sem indokolják a hullámzást. Ugyanazzal a játékosgárdával léptünk pályára idegenben, mint a Megyeri úton. Nem volt más a labda, nem volt rosszabb a játékvezetés, nem voltak nagyobbak a kapuk, nem fújt másként a szél. Csupán annyi volt a különbség, hogy a közönség Újpesten nekünk szurkolt, vidéken a hazaiakat segítette. De a szurkolók biztatása — bár rendkívül sokat jelent — mégsem változtatja meg alapjában az erőviszonyokat. A Megyeri úti pályán ötösével rúgdosták a gólokat csatáraink olyan képességű csapatoknak, amilyenektől idegenben vereséget szenvedtek. Ózd ellen 7:0, Salgótarján ellen 5:1, Dorog ellen 6:1, viszont Diósgyőrött 1:3, Csepelen és Pécsett 0:2...*

— *A Diósgyőrött, Csepelen, Dunaújvárosban és másutt elvesztett pontok miatt leszakadtunk és nem tudtuk teljesíteni a bajnokság elején eltervezett 19—20 pontos normát. Több gólt kapott a csapat, mint amennyivel előre számoltunk, csupán az adott gólok terén felelt meg az együttes a kívánalmaknak, bár a gólok elosztását nem ilyen aránytalanul képzeltük el.*

Balogh Sándor nagyon őszintén mondta el ezeket a problémákat, s elsősorban önmagában keresi a hibát. Világosan látja, hogy az ország egyik legjobb játékosanyaga van a kezében és a csapat mégsem szerepel úgy, ahogyan arra képes lenne. Nem vitás, hogy baj volt egyes játékosok hozzáállásával, s amikor pontot vesztett, kikapott a csapat, rendszerint az történt, hogy néhány labdarúgó messze a várakozás alatt szerepelt.

Közrejátszott a viszonylag gyengébb szereplésben, hogy a klub állandóan 8—12 játékost adott a különböző válogatott keretekbe és csak az első, illetve utolsó fordulót megelőzően jött össze az edzőmérkőzéseken a teljes csapat. A válogatott keretek tagjainak egy része rendkívül változó teljesítményt nyújtott, s a klubedzéseket ezek a játékosok pihentető jellegűnek képzelték és sokszor csak azt végezték el, amit a válogatott edzője előírt számukra. Kétségtelen, hogy a rivális csapatok hasonló helyzetben voltak, csupán az lehetett a különbség, hogy más klubokban a válogatott játékosok inkább tekintették szívügyüknek az egyesület sikerét. A VB-n játszó újpestiek közül csak Sóvári szerepelt válogatotthoz méltóan, a többiek — Szentmihályi, Káposzta, Bene — néhány mérkőzésen meg sem közelítették igazi tudásukat.

A tavaszi évad tapasztalatai alapján őszre néhány érdekes változtatást tervez az edző az összeállításban. Szentmihályi előtt valószínűleg Káposzta, Sóvári, Fejes összetételben játszik majd a hátvédhármas. Tavasszal ugyanis a középhátvéd posztjára nem találtak megfelelő megoldást. Sóvári bevált volna ezen a helyen, de Balogh Sándor a szövetségi kapitány kérésére újra balhátvédként játszatta. Kárpáti ezen a poszton nem elég gyors, nem eléggé erőszakos és hiányzik belőle a „finesz" is. Miután Csordásra ősszel sem nagyon számíthat az edző (a játékos idegbántalmak miatt egy hónapig gipszágyban feküdt), Sóvárival, esetleg Szineivel szeretné megoldani a problémát.

A legmeglepőbb húzásra a fedezetpár összeállításánál készül az edző. Az az elképzelése, hogy Göröcsöt hátraviszi ebbe a sorba. A sokszoros vá-

logatott összekötő a tavaszi szezonban a legjobb átlagteljesítményt nyújtotta a Dózsa játékosai között. Hibája volt azonban, hogy nem mert betörni a védők közé, viszont hátulról egész nagyvonalúan irányított. Ugyanezt a feladatkört fedezetként is be tudja tölteni, mintegy hatodik csatárként. A másik fedezet elsősorban a védekezésre összpontosít majd. Solymosi képes arra, hogy megváltoztassa eddigi játékfelfogását. Ő amúgy is be akarja bizonyítani, hogy helye lenne a válogatottban. Noskó tavaszi hozzáállásával nem voltak elégedettek a szakvezetők. Nem elég fegyelmezett a pályán és az életben, s a szorgalom sem tartozik az erényei közé. Csak akkor tarthatja meg helyét a csapatban, ha megváltozik. Nagyon komolyan számításba veszik a 20 éves, igen tehetséges Nyírőt, akár balfedezetként, akár balhátvédként.

A csatársor legvalószínűbb összeállítása: Kuharszki, Fazekas, Bene, Dunai, Zámbó. A középcsatársor helyén sokat várnak Benétől. Fazekas már megérett arra, hogy az első csapatban szerepeljen, Dunai pedig tavasszal a Dózsa erősségévé vált, csupán annyiban kell javulnia, hogy ne csak a támadás indításában és véghezvitelében, hanem a befejezésében is határozott legyen. Kuharszki a legképzettebb futballisták egyike, minden csatárposzton használható. Sajnos, sokszor annyira élvezi a játékot, hogy elfelejti: a labdarúgás csapatsport. Most már azonban megkomolyodott és tavasszal nagyon jó teljesítményt nyújtott. Zámbó is értékes futballista, s ha nem lesz önelégült és nem „tűnik el" 20—25 percre egy-egy mérkőzésen, akár a magyar Corso válhat belőle. Solymosi II-t szükség esetén mindkét szélen jól lehet használni.

Elképzelhető tehát, hogy augusztus 14-én Dorogon így áll fel az Újpest: Szentmihályi — Káposzta, Sóvári, Fejes, — Göröcs, Solymosi — Kuharszki, Fazekas, Bene, Dunai, Zámbó.

Ősszel már a harmadik hely kiharcolása is nagy feladatot jelent a csapatnak, hiszen jelenleg alapos hátrányban van. Mégsem mondanak le az előrelépés reményéről. Tavaly 15 mérkőzést veretlenül küzdött végig a Dózsa, s úgy gondolják a vezetők, miért ne történhetne most is valami hasonló...

Zsolt Róbert

Újpesti Dózsa—Tatabánya 1 : 0. Ritka jelenet: Törőcsiket kivéve mindenki háttal a tatabányai kapuval, még a kapus is. (MTI Foto, Pálfai Gábor felv.)

Teleki: 28 pontról álmodom

6. Pécsi Dózsa 13 4 7 2 14:15 15

Teleki Gyula, a Pécsi Dózsa edzője azonnal rátérve a tárgyra, így kezdte a beszélgetést.

— *Elégedett vagyok a szerepléssel, körülbelül ilyen tavaszi helyezésre számítottunk a rajtnál. Azaz... én nem, csak a vezetőség. Én sok-sok éjszaka forgolódtam álmatlanul, mielőtt megkezdődött a bajnokság. Úgy éreztem: valami megfeküdte a gyomrom.*

(—Természetesen csak átvitt értelemben...)

— *Nem! Nekem tényleg a gyomromra ment az idegesség. Pontosabban az izgalom, amit egyszerűen az okozott, hogy engem, az ismeretlen edzőt egyáltalában felkért egy középmezőnyű NB I-es csapat. S aztán... Tatán, amikor alapoztunk, az egymás között játszott barátságos mérkőzéseken — ezt ma is kevesen tudják — mi voltunk a pofozógép... Gyula — mondtam magamnak akkor — de nagy szamár voltál, hogy elvállaltad. Hát nem volt neked jó állásod a VILLERT-nél?*

— *Nagy felelősséget vállaltam, hiszen a Pécs a hetedik helyen volt tavaly, a létrának tehát azon a fokán, amely egy viszonylag mégiscsak kevés gyakorlattal rendelkező edzőt mindenképpen önvizsgálatra kell hogy késztessen. Különben is: mielőtt Pécsre kerültem, oly sok rosszat hallottam egyik-másik játékosról, a szurkolók fanatizmusáról, némelyik vezető irreális vágyálmairól, hogy a válaszút előtti tépelődés kétszeresen is indokolt volt...*

(— S az eredmény?)

— *Mondhatom, a kellemes csalódások egész sora ért. Kiderült — s erre ma már én vagyok talán az első számú tanú —, hogy a játékosok jó szelleműek, sporszerűek, szófogadók. A szurkolók? Inkább kritikusak, mint a túláradó fanatizmus hívei. Kérdem azonban: ha rosszul játszik kedvenc csapatuk, netán lélektelenül is olykor, nincs igazuk? A vezetők? Erre azt mondom, soha ne kerüljek megértőbb környezetbe. Szakmai elképzeléseimet, összeállítási gondjaimat meghagyták nekem, hiszen megbirkózni ezekkel — az edző feladata.*

(— Mi volt a csapat játékrendje?)

— *Mi nem a 4—2—4-et játszottuk, ehhez ugyanis nincsenek meg Pécsett a nagy munkabírású labdával és labda nélkül is gyors, az átlagosnál képzettebb játékosok. A 4—2—4-hez ugyanis ez kell. Mi a csatársorban valamiféle 4+1-et játszottunk, hadd szögezzem azonban villámgyorsan le: a képleteket én már az iskolában sem szerettem. Hogy most mégis képletekben beszélek, ez csak azért van, mert szeretném érthetőbbé tenni, amire kilyukadni akarok. Tehát: én a nálunk erősebb csapatokkal szemben valamelyik csatárunknak — nem törvényszerűen a balösszekötőnek, ahogyan ez ma általában divatos — azt az utasítást adtam, hogy félig-meddig védő, félig-meddig támadó játékosként vonuljon a pályára. Vagyis: ha az ellenfél támad, menjen hátra, ha mi támadunk, zárkózzék fel. Ez azonban nem új a labdarúgás történetében. Emlékszem: ilyen „kétlaki" feladatot nekem is sokszor adtak annak idején edzőim Debrecenben is, és a Vasasnál is.*

(— Azt akarja tehát mondani, hogy Pécsett „elhal" — im — a védekező futball?)

— *Igen, ám ilyen nyersen én nem merném megfogalmazni. Inkább a törekvésünk tendál ilyen irányban. Legalábbis jelenleg. Hiszen a jövő kiszá-*

tettem, a „beugrók” ugyanis érvényre juttatták eredeti elgondolásaimat.

(— Kik elsősorban?)

— *Például Daka, aki az újonnan igazoltak közül első helyen váltotta be a hozzá fűzött reményeket. Ellentétben Lutzzal és Rónaival, akik az NB I-es Komlóból jöttek, de valahogy nem voltak az igaziak... Nem tartoztak a legjobbak közé...*

(— Apropo s, legjobbak... Kik voltak?)

— *Rapp, Hernádi, Csupák és Daka. S amíg meg nem sérült: Györkő és Dunai. Ők hatan, motort és energiát jelentettek, ha játszottak.*

(— Miként tovább? Könnyebb vagy nehezebb lesz-e ősszel?)

— *A tradíció szerint nehezebb, mert az utóbbi években a bajnokság második felében mindig gyengébben megy a csapatnak. Hogy miért? Nem tudja senki. Mindenesetre megpróbáljuk megszüntetni ezt a nem túl nemes hagyományt. Remélem sikerül, annál is inkább, mert most — hétszer játszunk majd otthon. Erőnlét, állóképesség tekintetében, azt gondolom, hibátlan volt csapatunk tavasszal, s valahogy az az érzésem, itt kell megtalálni az őszi eredmények „kulcsát” is... Mindenesetre 26—28 pont az álmom, s ami ezzel együtt járhat — legalább a hetedik hely.*

Nagymarosi László

Csepel—Pécs 1 : 1. Vellai 11-esét Rapp szögletre üti. (MTI Foto, Petrovits László felvétele)

míthatatlan meglepetéseivel sok elképzelést húzhat keresztül. Mint ahogyan Dunai dr. és Györkő dr. súlyos sérülése után egyetlen pillanatig gondoltam is rá: átállítom a csapatot „biztonsági focira”. Végül azonban nem

Keszthelyi: Leszűrtem a szakmai tapasztalatokat!

7. Csepel 13 4 5 4 14:14 13

A holtidényben a szurkolók Csepelen is, kedvenc csapatuk első félévi szereplését teszik górcső alá. A vélemények megoszlanak. Egyesek elégedettek, mások viszont az eladott hazai pontok miatt keseregnek. Többet vártak kedvenceiktől.

A szurkoló főként a pályán látottakból ítél. Nem ismeri annyira a csapat gondját-baját, a jobb, vagy gyengébb szereplés okait. Éppen ezért a legilletékesebb Keszthelyi Mihály, az együttes oktatója, (e sorok megjelenésekor már szakoktató), mondja el a véleményét. Milyen szereplést is várt eleve a zömmel fiatalokból álló csapatától?

— *Teljesítettük az első féléves tervünket!* — mondta.

— Ezek szerint elégedett?

— *Ezt nem mondhatnám. Szerettünk volna egy kissé följebb végezni tavasszal... És hogy miért nem sikerült? Úgy vélem, megértéséhez elég egy pillantást vetni a táblázatra. Sajnos, mi is hozzájárultunk a magyar labdarúgás néha-néha vészes gólszegénységéhez.*

Egyszóval Csepelen is a támadósor volt a csapat Achilles sarka?

— *Igen. Jellemző, hogy bár általában 4—5 csatárral játszottunk, mégis csupán hárman voltak közülük eredményesek: Kalmár, Sebes és Sebestyén. A gyakran szerepelt Németh, Major és Rottenbiller egyszer sem talált az ellenfél kapujába.*

— *Persze, helytelen volna, ha a viszonylag kevés gólt kapott védelmet a nehezebb helyzetben levő csatáraink elé helyezném. De előfordultak bosszantó hibák! Gondolok elsősorban a Bp. Vasas, a Bp. Honvéd és a Pécs elleni mérkőzésre. Mindamellett elégedett vagyok a közvetlen védelmünk és fedezetpárunk tavaszi teljesítményével.*

— Főleg a hajrában volt szembetűnő, hogy egy-egy jó csapatjátékot váratlan visszaesés követett. Mi volt az oka?

— *Nem elég érett, tapasztalatlan a csapat. A törzsgárda átlagos életkora alig 25 év. Paradoxon, ha azt mondom: fiata. is. De éppen a támadósorunkban található két olyan fiú, akik megvilágítják ezt az állításomat. Sebes Lajos még nincs húsz éves. A BLSZ I. osztályából, minden átmenet nélkül, a mélyvízbe került. A 27 éves Sebestyén József pedig „későn” jött a nagyobb megterhelést igénylő élvonalba. Vagy a 22 éves Pető, aki éppen a tavaszi első mérkőzésünkön debütált. Kellemes meglepetést okozott, de neki is és az ugyancsak 22 éves Molnárnak is le kell higgadnia.*

A Csepel mindössze tizenhat játékost szerepeltetett a tavaszi 13 forduló során. Hatan — Török, Vellai, Faludi, Pető, Molnár és Sebes — valamennyi mérkőzésen játszottak. Sebestyén 12, Németh és Kalmár pedig 11—11 alkalommal öltötte magára az első csapat mezét. Pető mellett néhány új arc is feltűnt a csapatban: Major, Dinopulosz, Horváth és Galambos. Major többször, mások viszont csak egyszer-kétszer szerepeltek.

— *Pető bevált, Major játékával is elégedett vagyok. Nagy reményeket fűztünk a Ganz MÁVAG-ból hozzánk került gólerős Dinopuloszhoz. Sajnos megsérült. Csaknem kéthónapos kihagyás után már-már beépült a támadósorba, amikor bokacsonttörést szenvedett. A jó képességű Galambosnak egyszerűbben kell játszania. Tőle is javulást várunk, csakúgy mint Horváthtól.*

Két hazai találkozón kapott megérdemelt tapsot tavasszal a csepeli gyáróriás labdarúgó csapata. Az Ú. Dózsa elleni 2:0-ás és a Dunaújváros felett aratott 3:2-es győzelem méltán váltott ki elismerést a szurkolók és a szakvezetők körében.

— *Az újpestiek ellen játszott legjobban a csapat. Korszerűen, célszerűen — eredményesen! A Dunaújváros ellen a lelkesedés, a küzdeni tudás és a bajtársiasság szelleme eredményezte a vendégek fölött aratott győzelmet.*

Keszthelyi edző nem híve a játékosok osztályozásának.

— *Nem akarnék szembekerülni önmagammal. Csupán rangsort készítettem a félévi teljesítmények alapján. Más a védőkkel, megint más a támadókkal szemben támasztott igény. Az élen ez a helyzet: Faludi, Pető, Kleibán.*

Örülnek a szakosztályban, hogy nem fordult elő komolyabb fegyelmi vétség. Senkit sem állítottak ki a csapatból a tavasszal és csak kevés felírás történt.

— *Tudják a fiúk, hogy mindennek a fegyelem az alapja! Hiba volna azonban elhallgatni, hogy a pályán kívül előfordultak apróbb kilengések. (Horváth, Kaló, Matulai.) Újszerű, hogy tettenérés után maga a vétkes szabta ki a büntetését, — a közösség előtt.*

Keszthelyi az elején azt mondta, hogy nem teljesen elégedett. Ebből következik, hogy jobb folytatást vár a csapattól ősszel...

Csepel—Ferencváros 1 : 1. A labda van a legmagasabban, azután Albert feje és csak azután Török keze. (MTI Foto)

— *Leszűrtem a szakmai tapasztalatokat! Kisebb módosítások, csiszolgatások után teljesíteni akarjuk az éves tervünket: az 5—7. helyen szeretnénk maradni.*

Ughy Tibor

A magyar világbajnoki csapat

Az 1966-os bajnoki év tükre:

Ami volt és Ami lesz

Az NB I tavaszi végerec

Táblázatunkban minden eredmény csak egyszer került beírásra, mégpedig mindig a pályaválasztó csapat szempontjá-

ból. A Népstadionban játszo számokkal tüntetjük fel. Az

NB I 1966		Vasas	FTC	Honvéd	Tatab.	Ú. Dózsa	Pécs	Csepel
Mint pályaválasztó		12	12	13	10	13	8	8
Mint vendég		9	8	6	6	2	7	5
1.	Vasas	═══	**4:4**	**3:2**	1:0	IX. 25	2:2	2:0
2.	Ferencváros	VIII. 14	═══	**3:1**	X. 9	**5:2**	X. 23	XI. 13
3.	Bp. Honvéd	X. 9	VIII. 21	═══	1:0	**0:0**	IX. 11	IX. 25
4.	Tatabánya	X. 2	2:2	X. 16	═══	IX. 18	7:0	1:0
5.	Újpesti Dózsa	**3:3**	XI. 6	X. 2	1:0	═══	VIII. 21	IX. 11
6.	Pécs	VIII. 28	0:0	0:1	XI. 13	2:0	═══	VIII. 14
7.	Csepel	IX. 18	1:1	1:2	VIII. 28	2:0	1:1	═══
8.	Győr	1:3	2:0	XI. 13	1:5	IX. 25	1:1	1:0
9.	Dunaújváros	X. 23	IX. 11	1:3	0:0	2:2	IX. 25	X. 9
10.	Diósgyőr	XI. 13	IX. 25	2:0	0:2	3:1	X. 9	X. 23
11.	Ózd	0:1	XI. 20	IX. 18	VIII. 14	VIII. 28	XI. 6	2:3
12.	Salgótarján	0:0	0:3	X. 23	1:1	X. 9	0:0	0:0
13.	MTK	**2:3**	**0:1**	VIII. 14	IX. 25	XI. 13	**2:2**	0:0
14.	Dorog	0:0	X. 16	VIII. 28	X. 23	VIII. 14	1:2	1:1

Szusza Ferenc naplótöredékei

8. Győri Vasas 13 5 3 5 14:20 13

— Január elején: A havas, csendes táj egy kicsit megnyugtatóan hat az idegekre. Magamnak csak bevallhatom, hogy némi szorongással ültem kocsiba. Igen, ismét Győr. Ahol már nagyon szépemlékű éveket töltöttem, de most mégis más a helyzet... Most az „Öreg"-től veszem át, ha úgy tetszik veszem vissza a csapatot... S nem is akármilyen siker-sorozat után... Bajnokság... nagyszerű kupa-szereplés... Nehéz lesz, nagyon nehéz...

— Igen, Ferikém... már hozom a duplát — mondja a Vörös Csillag presszójában Tóni bácsi, az elpusztíthatatlan öreg felszolgáló. Úgy mondja, mintha annak idején el sem mentem volna Győrből... Végtelenül jól esik... Aztán a vezetőség, csupa régi barát, ismerős... Most is a Munkácsy utcában van a lakásom... De most nem albérlet, hanem önálló... Talán ebben is van valami ami megnyugtat. Március első napjaiban:

— Úgy érzem, jól sikerült az alapozás... Együtt van a gárda... S vannak fiatalok, akiket szép lassan majd be lehet építeni a csapatba... Stolcz, Czakkel, Somogyi, Gáspár... Mert azt a fiúk is tudják, hogy lassan váltani kell... Akárhogy is számolgatom 27 év felett van a csapat átlagos életkora... Főleg hátul öreg az együttes, de a védelem felfrissítéséhez mégis hosszabb idő kell... Inkább a csatársorba állítok be fiatalokat... Olyanokat, akik végig tudják „hajtani" a 90 percet...

Március 28-án:

— Túlvagyunk az első három fordulón s van négy pontunk... A Diósgyőr ellen nagyobb arányban is győzhettünk volna... Az MTK ellen nem volt szerencsénk... S éppen Orbán hibázott, aki a csapat egyik leglelkesebb harcosa... Futball-sors... Alig tudtam bele lelket verni a mérkőzés után... Aztán 2:0 a Ferencváros ellen... Otthon játszottunk... bátran, öt csatárral, ha kellett héttel támadtunk. Úgy fest, a kis Somogyi „beérkezik"... Öröm látni a gyerek fejlődését.

Április végén:

— Nem egészen úgy sikerült a folytatás ahogy vártuk... Palotai megsérült, hosszú ideig nem számíthatunk rá... Mintha karmester nélkül maradna egy zenekar... S amikor kisántikál az edzésre, hogy azért mégis velünk legyen, látom az arcán, hogy nem is annyira a sérülés fáj neki, hanem az, hogy nem lehet a fiúk között a zöld gyepen... Dorogról elhoztunk egy pontot, de Mátét kiállították... Egy hét... Új kettőst kell találni a Palotai—Máté pár helyére... Czakkel—Soproni... Igyekeznek a gyerekek, de a Pécsi Dózsa mégis elvisz Győrből egy pontot... Ózd... Csupa kellemes emlék... Biztonsági játékkal hozzuk el a két pontot... S otthon a Csepel ellen a Nell, Máté kettős valósággal kibéreli a pályát... Egy egy gólt lövünk, de ez elég a győzelemhez... Hét mérkőzés már mögöttünk van, a negyedik helyen állunk, 10 ponttal, 8:4-es gólaránnyal... Nem, többet már igazán még vágyálmainkban sem remélhetünk... Ha most nem következik be törés, jól zárjuk a tavaszi idényt.

Május 18-án este, útban hazafelé Kispestről:

— Fejtetőre állt a világ... Hét mérkőzés után 8:4-es gólarány... s utána a következő hármon 1:9 és null pont... Igaz, hogy a Dózsa, a Vasas és a Honvéd volt a három ellenfél, s hogy mindig változtatni kellett az összeállításon, de mégis elképesztő... Pedig nem úgy indult... A Vasas ellen például 60 percen keresztül nagyszerűen játszott a csapat... Talán az év legjobb mérkőzését láthatták a győriek... S aztán az ördöngős formában levő Farkas megkeserítette a napunkat... S mit is tehettem volna. Gratuláltam

nénye és az őszi műsora

ıérkőzések eredményét kövér
ı idényben sorrakerülő mér-

kőzések idejét római és arabs számokkal tüntetjük fel (pl. VIII. = augusztus), s természetesen ezek is csak a pályaválasztók szempontjából szerepelnek

Győr	Dunaújv.	DVTK	Ózd	SBTC	MTK	Dorog	A tavaszi idény végeredménye:						
9	8	8	6	6	4	6							
4	3	1	2	2	4	—	H.	J.	Gy.	D.	V.	Gólok	P.
ɪI. 20	4:0	3:1	IX. 11	X. 16	XI. 6	VIII. 21	1.	13	8	5	—	29:15	21
X. 18	**2:0**	**5:1**	**4:2**	VIII. 28	X. 2	**3:1**	2.	13	8	4	1	33:16	20
ɜ:0	XI. 20	XI. 6	2:0	2:1	**3:0**	3:2	3.	13	9	1	3	23:13	19
II. 21	XI. 6	IX. 11	0:0	XI. 20	4:1	3:1	4.	13	6	4	3	25: 9	16
ɜ:0	X. 16	XI. 20	7:0	5:1	3:0	6:1	5.	13	6	3	4	33:19	15
X. 2	2:0	0:0	2:0	IX. 18	X. 16	XI. 20	6.	13	4	7	2	14:15	15
X. 16	3:2	2:1	VIII. 21	X. 2	XI. 20	XI. 6	7.	13	4	5	4	14:14	13
═══	VIII. 14	1:0	X. 9	3:1	IX. 11	IX. 25	8.	13	5	3	5	14:20	13
:1	═══	VIII. 21	3:2	XI. 13	0:0	2:1	9.	13	3	5	5	12:20	11
I. 28	0:0	═══	2:2	VIII. 14	0:1	2:0	10.	13	3	3	7	12:19	9
:1	X. 2	X. 16	═══	1:0	3:1	1:0	11.	13	3	2	8	13:26	8
I. 6	0:1	2:0	IX. 25	═══	VIII. 21	IX. 11		13	2	4	7	9:18	8
:1	VIII. 28	IX. 18	X. 23	**1:3**	═══	X. 9	13.	13	2	4	7	10:23	8
:1	IX. 18	X. 2	XI. 13	1:0	0:0	═══	14.	13	1	4	8	10:24	6

nekik a győzelemhez, hiszen jól játszottak ... Arról igazán nem tehettek, hogy Tamás és Palotai nem játszhatott ... S ez a mai mérkőzés a Honvéd ellen ... Persze évek múlva csak az marad meg belőle, hogy 3:0-ra kikaptunk ... Pedig mennyire másként is alakulhatott volna ... Bár idegenben játszottunk, nem álltunk be védekezni ... Én különben sem szeretem a túlzott biztonságot, ha az a játék rovására megy ... Nem is lehet igaz, hogy hány helyzetet hagytunk ki 0:1 után ... s aztán kaptunk egy lesgólt. S a mérkőzés után az a temetői hangulat az öltözőben ... De azért úgy éreztem, hogy a sok szomorú tekintet sokkal többet mondott, mintha szenvtelen, merev arcokat láttam volna ... Meg fogjuk találni a kiútat ... Nekem legalább is ezt mondták a könnyes szemek ... Igaz, nem könnyű a helyzet, hiszen négy nap múlva ismét játszani kell, s a Tarjánnak is nagyon kell a pont ... De Palotai már ott lehet a pályán.

A 13. mérkőzés után:

— Tarján ellen 3:1 otthon, aztán elhoztuk a pontot Dunaújvárosból ... S ha jól megnézem az eddigi eredményeket onnan nem is olyan könnyű rabolni ... Hogy mi történt a Tatabánya ellen? ... Sokszor hallottam már azt a kifejezést sportban, hogy „rövidzárlat" ... Most értettem meg, hogy mit jelent ... Úgy éreztem a mérkőzés előtt, hogy komolyabb baj nem lehet ... Támadni fogunk, nyílt sisakkal játszunk ... Ilyen utasítást adtam a fiúknak is ... Jól és szépen kell zárni a tavaszi idényt ... még mi lehetünk a legjobb vidéki csapat ... Támadtunk — s a Tatabánya rúgott egy gólt ... Mintha nemcsak én, de a fiúk sem akartak volna hinni a szemüknek ... Mi támadtunk és mégis... aztán kaptunk még egyet ... Szünet után mintha összeszedte volna magát a csapat, de túlságosan gyorsan jött a harmadik ... Erre szokták azt mondani: Minden fordítva sikerült... Rövidzárlat ...

Június végén:

— Elkészítettem a leltárt. Tizenhárom mérkőzésből 13 pont ... 50 százalék ... Ha azt nézem, hogy mennyi van a csapatban, akkor nagyon kevés, de ha azt számítom, hogy hányszor kellett változtatni az összeállításon, hogy tavaly óta elvesztettük a csapat legerősebb csatárát Korsóst, s hogy az idény végére egy kicsit letörte válogatott-jelöltjeinket, hogy csak jelöltek maradtak ... s hogy ... de elég a mentségekből ... Előre kell néznünk ... Nem mondok le arról, hogy fiatalokat építsek be a csapatba s továbbra is távoltartom magam a sablontól ... Az őszi idényben még fokozottabb feladatok várnak a csapatra... Szeretném ha nem szerepelnénk gyengébben mint a tavaszi idényben, de már előre megmondom, hogy a kupamérkőzések erősen befolyásolhatják majd szereplésünket ... A magyar labdarúgást képviseljük majd a KEKben, s ez kötelez bennünket ... Igyekszünk mind a kettőben a legjobbat nyújtani, de valahol a másik érdekében „lazítanunk" kell, akkor ez a lazítás csak a bajnoki mérkőzéseken következhet be ... Hogy mit kívánok a csapatnak, a szurkolóknak s jómagamnak ... Csak valamivel több szerencsét, mint tavasszal volt ... S akkor nem fogunk leszakadni a középcsoporttól s a kupában is a győri hagyományokhoz méltóan szerepel majd a csapat ... De a végső mérleget inkább majd az év végén készítjük el ... Addig a csapat fiatalabb s én rutinosabb leszek.

Lejegyezte:

Morvay Tihamér

MTK—Győr 2 : 1. A győri Tamás fejjel viszi el a labdát. (MTI Foto, Pálfai Gábor felvétele)

A cél változatlan: Bentmaradás osztályozó nélkül

9. Dunaújváros 13 3 5 5 12:20 11

Dunaújvárosban elégedettek a tavaszi idényben elért eredménnyel. A csapat annyi pontot szerzett, amenynyire reálisan számítani lehetett. Ezt támasztja alá Marosvári Béla edzésnaplója. A napló első oldalán három szám áll. A tavasszal optimálisan, reálisan, illetve minimálisan megszerezhető pontok száma. Íme a három adat: 14, 11, 6.

— *Mindennek a legjobban kellett volna sikerülni ahhoz, hogy az optimális 14 pontot elérjük* — ad bővebb magyarázatot a „tervszámokra" Marosvári Béla edző. — *S ugyanez vonatkozik fordított előjellel a minimálisra is. A csapat tehát teljesítette a tervet.*

Az egész évi célkitűzés: osztályozó nélkül bentmaradni a legjobbak között. Ehhez az edző véleménye és az eddigi gyakorlat szerint 22 pont megszerzésére van szükség. A tavaszi idényt tehát sikeresnek könyvelhetik el. Annak ellenére, hogy volt nehézség bőven. Ezekről így vall az edző:

— *Jónéhány játékossal együtt én magam is új fiúként kerültem a csapathoz, illetve az NB I-be. S az első baj az volt, hogy a többi NB I-es együttest alig-alig ismertem, saját játékosgárdám mellett tehát a többi csapatét is tanulmányoznom kellett.*

Marosvári Béla, mint volt csatár, s ráadásul nagyon jó csatár, természetesen a támadójáték híve. De ugyanakkor azt is vallja; egy olyan kis csapatnak, mint az övé (s ezt többször is hangoztatja) elsősorban a védő munkáját kell megszervezni, s csak aztán foghat hozzá a támadójáték feljavításához.

— *Nem vagyok híve a számokkal való játéknak* — közli. — *Ha alapállásunkat mégis így akarnám kifejezni, azt mondhatom, 4—2—4. A lényeg azonban, mint minden játékrendszerben a tartalom. Nos, mi ezt a felállást még nem mindig tudtuk megfelelő tartalommal megtölteni. A sokkal erősebb ellenfelekkel szemben ugyanis egyelőre kénytelenek vagyunk egy vagy két csatárt a négyből hátravonni. Éppen ezért egyik célkitűzésünk: elérni, hogy a négy hátvéd és a két fedezet minden mérkőzésen el tudja látni a védő feladatot. Ebben az esetben a csatárok kizárólag a támadással, a gólszerzéssel törődhetnének.*

— Mindez játéktudás és erőnlét kérdése. Vagy nem?

— *De igen. S az erőnléttel már most sincs baj. A csapat valamennyi tagja kitűnően bírta erővel a 90 perceket. Itt tehetem hozzá; a játékosok lelkesedése, küzdeni tudása is kifogástalan volt.*

— Játékosainak teljesítményéről mi a véleménye?

— *Mindenekelőtt Aczélt szeretném megdicsérni, aki kitűnő formában védte végig a tavaszi idényt. Rajta kívül Formaggini, Ligeti, Csepecz, Magasházi, Czigler és Nagy Ferenc nyújtott valamennyi mérkőzésen az átlagosnál jobb teljesítményt. A többiek, Borsányi, Mihály, Korona, Jagodics, Andriska és Nagy Béla hol jó, hol gyengébb formában játszottak, teljesítményük nem volt egyenletes.*

A Dunaújváros újonccsapata a tavaszi idényben a várakozásnak megfelelően, sőt talán még jobban is szerepelt. Vajon sikerül-e folytatni ezt az eredménysorozatot ősszel is?

— *Remélem igen. Igaz, nem lesz könnyű dolgunk, hiszen a tavaszi hét mérkőzéssel szemben ősszel csak hatot játszunk otthon. Arról nem is beszélve, hogy játékosaink a nyári szünet idején alig-alig pihennek. Sokszor játszanak külföldön, ugyanakkor vendégcsapatokat is fogadunk.*

(— Nem jelent ez túlzott megterhelést?)

— *Arra törekszem, hogy a csapat az évi 50—55 mérkőzést bírja el, ezek a nemzetközi találkozók tehát beleférnek a programba. Ami pedig a formát illeti, szeretnénk átmenteni az őszre. Erre nagyon is szükség lesz, ha el akarjuk érni a kitűzött 22 pontos teljesítményt. Meggyőződésem ugyanis, hogy a Salgótarján, az MTK és a Dorog is többre képes, mint amit tavasszal nyújtott, s így még nagy harc várható az utolsó két hely elkerüléséért.*

Dobó István

Ferencváros—Dunaújváros 2 : 0. A Ferencváros első gólja Albert fejéről jut Acél hálójába. (MTI Foto, Pálfai Gábor felv.)

Preiner: A bentmaradásra talán jók leszünk

10. Diósgyőr 13 3 3 7 12:19 9

Preiner Kálmánt, az ötvenes évek kitűnő fedezetét, a DVTK jelenlegi edzőjét, nem hinnénk, hogy egyszer perbefogják majd amiatt, mert ideges volt...

Hanem mostani nyugalma — az más. Elgondolkodtatóbb, és nagyon tiszteletre méltó. A DVTK ugyanis ezernyi nehézség árán szerezte meg pontjait tavasszal, s szerepelt egyáltalán a legjobbak között.

A beavatott szurkolók egyikétől még olyasmit is hallottunk Miskolcon, hogy Preiner nemcsak edző, de intéző, szervező, sőt majdhogynem szertáros is volt egyidőben, miközben ötven játékossal foglalkozott.

— *Tény, hogy nemsokkal azután, hogy 1965 júliusában átvettem a Diósgyőrt, összecsaptak a hullámok a szakosztály feje felett* — mondotta — *Öt vezetőjéből négyen le is mondtak, s tényleg volt olyan időszak, amikor nem tudtam, mi is vagyok tulajdonképpen. Ám ez — már elmúlt... És lassan, szép fokozatosan rendeződtek a dolgok.*

A klubélet bajaihoz a sérülések és az igazolások körüli viták is bőven terítetek gondot Preiner Kálmán asztalára. Néhány „öreg" például végleg visszavonult.

Szigeti és Werner heteken át bajlódott sérüléseivel. Az újak pedig — Papp, Szurgent, Fekete, Rutkai, Szitka, Tolvéth és Radácsi — voltak is, nem is. Hiszen legtöbbjük tehetségesen bár, de mégiscsak éretlenül került hozzájuk a környékből. Gyúrásra, formálásra szorult mindegyik.

Természetes tehát, ha a diósgyőrieknek ez a halk szavú mindenese nyolc fordulón keresztül olyan volt mintegy vegyilabor megszállott kémikusa, aki lombikjába hol ebből, hol abból cseppentett valamit, s amikor végre összegyúrta elegyét, maga is meglepve látta, hogy gyanúsan tisztán csillog a kezében levő vegyület...

— *Az az igazság, hogy a hajrában kifutott a csapatnak. Meglepő, sőt nagyon biztos győzelmünket az Újpesti Dózsa és a Honvéd ellen azonban értékére szállítottam én már akkor is... Ám mindez nem jelenti azt, hogy reálisnak ismerem el vereségeinket is, főleg az MTK ellenit, valamint a Győrnek „eladott" pontokat. Ezek a mérkőzések ugyanis nekünk álltak végig, ellenfeleinknek még a döntetlenek is hízelgő eredmények lehettek volna.*

De most már mindegy. Több mint féltucatszor kikaptunk, miközben pontosan húsz játékost próbáltam végig, csapatunk átlagkora pedig a huszonnégy alá került...

Aztán egy érdekes témát fejtegetett:

— *A DVTK 8—10 év óta tipikusan védekező csapatnak számít, s bár most is az, ebbe nem törődhetünk bele. Annak például, hogy felemelik az NB I létszámát, nemcsak azért örülök, mert a „hígulással" nőnek az esélyeink a bentmaradásra, hanem azért elsősorban, mert több meccset játszhatunk, s végre nyíltabban. Nem kell majd felvonulni a legelején hátvédek és fedezetek tömegével és a — „gólt nem kapni" jelszóval...*

— *Én nem is 16-ra, de 18-ra emelném a mezőnyt. És leszedném a többi béklyót is futball-sportunkról, amit ráraktak időközben az évek. Szervezettebbé tenném az ifjúsági oktatást. És játszani taníttatnám a fiatalokat, nem pedig taktikázni.*

— *Szégyen, de be kell vallanom: a minap már úttörők mérkőzésén is 4—2—4-et játszatott az egyik testnevelő Diósgyőrött, ugyanakkor labdát kezelni még nem tudnak a gondjaira bízott srácok. Én valahogy úgy látom labdarúgó-sportunk általános visszaesésének okát, hogy a stratégiát minden vonalon a taktika alá rendeltük. Vagyis meghonosodott a gólt rúgni célunkkal szemben a „gólt nem kapni" gyakorlat mechanizmusa. Ez pedig az egyéniségek kibontakozásánál bilincsként hat bizonyos idő után.*

Ferencváros—Diósgyőr 5:1. Nagy munkában a Diósgyőr védelme. (MTI Foto, Petrovits László felvétele)

(— Milyen félévi bizonyítványt adna?)

— *A látottak alapján Tamás, Kiss, Gáll, Hajas és Szucsányi „húzta" eddig a legtöbbet. Azaz ők minden mérkőzésen játszottak. Ráadásul eléggé egyenletesen. Kiemelkedőt ritkán nyújtottak, de különösebb csalódást sem okoztak. Az utánuk következő mezőnybe azokat sorolnám, akiket képességük kifejtésében sérülések gátoltak elsősorban. Ilyen például Vass, aztán Szigeti és Werner, valamint „gólkirályunk" Kovács I, s talán Oláh, bár ő mintha megállt volna kissé a fejlődésben. A másik Kovács és Deák néhányszor bizony csalódást keltett. Várit pedig — csak sajnálni tudom. Azt hiszem, hamarosan mi is megválunk tőle...*

(— Végső következtetése?)

— *Úgy mondanám talán, hogy jelenlegi tudásunk alapján a bentmaradásra „jók" lehetünk. Mindenesetre gyúrom, formálom továbbra is az anyagot, hogy jövőbeli célomat mielőbb elérjem: egy gyors, friss, támadó szellemű csapat kialakítását.*

N. L.

Ősszel több pontra lesz szükségük

11–12. Ózd 13 3 2 8 13:26 8

Azt tartják az ózdi labdarúgó csapat edzőjéről, hogy szerény, megfontolt sportember. Ez a megállapítás akkor is ráillett Kárpáti Bélára, amikor még mint a Győri ETO, majd később a Vasas hátvédje, okos, észszerű szereléseivel keserítette meg az ellenfél balszélsőit.

— *Azok az idők már elmúltak* — emlékezik vissza —, *de sokszor gondolok arra, hogy jó lenne „beszállni", segíteni. A szívem még bírná...*

Igen. A labdarúgás szeretete. Ez csendül ki állandóan visszatérő refrénként szavaiból akkor is, amikor csapatáról beszél.

Immár második esztendeje, hogy az ózdi fiatalokat oktatja, s legfőbb törekvése: tanítványai szívből szeressék a futballt. A szív az, amely sok esetben célhoz segít.

Nincs könnyű helyzete. Budapesten lakik, Ózdon dolgozik, s csak ritkán adódik idő egy kis hazaruccanásra a család körébe. No, de első a vállalt kötelezettség.

Az újonc csapat kapaszkodjon meg az első osztályban. E terv végrehajtása sok fejtörést okozott.

Tavaly papíron kiszámította, hogy hány pont szükséges a bentmaradáshoz. Sikerült. És most?

— *Tavasszal kilenc-tíz pontot reméltünk — csak nyolc lett belőle* — folytatja. — *Elsősorban azt tűztük célul, hogy a riválisok, a Salgótarján, Dorog, Diósgyőr, MTK — sajnos a kék-fehéreket is ide kell számítani — ellen szerepeljünk jól, mert a tőlük szerzett pontok duplaértékűek. Ez sikerrel járt. Annak ellenére, hogy néhány új játékos beépítése a csapatba nem ment zökkenők nélkül.*

Rosszul sikerült a bajnoki rajt. A Megyeri úton hétgólós vereség az Újpesti Dózsától, aztán vereség a Vasastól, Győrtől. Három mérkőzés után 0 : 10, egyetlen pont nélkül.

— *Az első mérkőzésen én követtem el a hibát* — mondja önkritikusan. — *Nem lett volna szabad Borbélyt volt klubja ellen a kapuba állítani. Az egyébként tehetséges kapus nem tudott szabadulni régi, kisebbségi érzéseitől és mire magához tért, már féltucat gólt szedett be.*

Ózdon ebben az időben sokan elparentálták a labdarúgó csapatot. Kárpáti Béla azonban nem esett kétségbe. A játékosok megértették edzőjüket, hogy nem a „nagyok" ellen kell keresni. S aztán megszületett az első győzelem, a Salgótarjánt kétvállra fektették.

— *Mindig az ellenfél erejéhez szabjuk a taktikánkat.* — mondja. — *Nem vagyunk klasszis csapat, a játékosok tudása nem éri el a legjobbakét, ezért döntő, hogy kollektívan, az együttes erejével ellensúlyozzuk gyengeségüket.*

— *Otthon általában a támadás a fő törekvésünk, idegenben már a biztonságos védekezés, ami eredményhez vezet. Természetesen olyan eset is előfordult — mint a Népstadionban a Ferencváros ellen —, hogy ismervén a zöld-fehérek stílusát, megpróbálkoztunk a védekezés helyett meglepetésszerű támadásokkal. Úgy gondolom nem vállott csapatunk szégyent.*

A „félidőről" Kárpáti Béla is elkészítette a számvetését, s újabb terveket sző az őszi idényre.

— *A 0 : 7-et leszámítva, elégedett vagyok* — folytatja. — *Elsősorban a védelem, s abban is Borbély, Nagykaposi, Budai jól megállta a helyét. A csatársort határozottan balszerencse üldözte. Szendrei, Fükő kiesését nehezen tudtuk pótolni. Halápi rutinja nagy segítség. Ősszel hét mérkőzést játszunk otthon és hatot idegenben. Úgy gondolom 10—12 pontot sikerül szereznünk azokon a találkozókon, amelyen mi vagyunk a pályaválasztók és akkor 19—20 ponttal osztályozó nélkül bent lehet maradni az NB I-ben. Ez pedig számunkra teljes siker. Ennél többet a szurkolók sem várnak az idén csapatunktól. Jövőre természetesen már más a helyzet, akkor mi is magasabbra emeljük a mércét.*

— Apropó. A szurkolók. Ózdon nagyon sokan szeretik a labdarúgást. És elsősorban természetesen az Ózdi Kohász együttesét. Átlagosan 8—9000 néző buzdítja, serkenti a fekete-fehérmezes fiatalokat. E nagy rajongás azonban gyakran olyan fokot ér el, hogy nemcsak az ellenfél, hanem a saját csapat játékosainak sértésébe is átcsap. Pedig két dolgot nem árt ezzel kapcsolatban megemlíteni.

A futballista nem gép, s olykor a legteljesebb igyekezete ellenére is előfordul, hogy nem megy a játék. Ilyenkor a sértegető megjegyzések még inkább csökkentik az önbizalmat, még kevésbé adnak segítséget a vállalkozásra.

A másik: az ellenfél nem ellenség. Ugyanolyan becsületes sportoló, mint az ózdi legénység és Kárpáti Béla neveltjei nem olyan áron akarnak győzelmet elérni, amely sportszerűtlenséggel lehetséges.

— *Pontosan az ellenkezőjét akarjuk* — állapítja meg határozottan. — *Azért küzdünk, hogy tiszta eszközökkel kerekedjünk felül, s ne férjen kétség a győzelmünk tisztaságához. Az Ózdi Kohászról úgy vélekedjenek, hogy az egy jó képességű, tiszta és sportszerűen játszó együttes. Ha ezt sikerül a szurkolóink segítségével elérni, akkor ez nemcsak a futballisták, hanem az ózdi labdarúgó szurkolók legnagyobb elismerése.*

Persze az edzőnek elsősorban a pályán adódnak a feladatai. Kárpáti Béla ezt nem is tagadja, sőt ezen a területen is vannak elképzelései.

— *Olyan baráti szellemet szeretnék meghonosítani, mint az én időmben volt a Vasasnál.* — Kanyarodik vissza ismét volt csapatához. — *Ott mind egyért — egy mindért küzdött, nem volt szidalmazás és ha valaki gyengén játszott, társai nem korholták, sőt inkább buzdították. Egy ilyen csapat számára nincs lehetetlen.*

Muha József

Újpesti Dózsa—Ózd 7 : 0. Borbély elcsípi a labdát Bene elől. (MTI Foto, Petrovits László felvétele)

A jól hajrázó csapat

11—12. SBTC 13 2 4 7 9:18 8

Még a legöregebb tarjáni szurkolók sem igen emlékeznek arra, hogy kedvenc csapatuk, a Bányász, csak a bajnokság 12. fordulójában szerezte volna meg első győzelmét. Pedig az idén, az 1966. évi tavaszi szezonban így történt, csak a diósgyőriek ellen „tört meg a jég", de annyira, hogy utána az MTK-t a Népstadionban fektették kétvállra. A salgótarjáni együttes adós maradt a várt eredményekkel, gyengébben szerepelt, mint ahogy azt gondolták.

Miért?

Mészáros József, aki az év elején vette át a vidéki csapat edzéseinek irányítását, erről ezt mondja:

— *Nem mentségként mondom, de az edző számára az új környezet mindig szokatlan, hiszen ismeretlen játékosokkal kerül össze. Ehhez jött, hogy Virág, Havasi, Vertig, Zöldi és Bánkúti személyében új játékosokat igazolt az együttes, tehát az ő beépítésük is az egyik feladat volt. Számítottam arra, hogy legalább néhány hónap kell, amíg „összerázkódik" a gárda, mégis bosszankodnom kellett, mert sok olyan találkozónk végződött döntetlenül vagy egygólos vereséggel, amelyen pontot vagy pontokat szerezhettünk volna. Gondolok itt elsősorban a Dorog, az Ózd, a Csepel, a Dunaújváros, a Vasas és a Honvéd elleni mérkőzésekre. Győrött például — ahol vereséget szenvedtünk — 0 : 0-ig több százszázalékos gólhelyzetünk maradt kihasználatlanul. De hát nem az a célom, hogy „panasznapot" tartsak. A tavaszi gyengébb helyezés nem keserít el bennünket, inkább arra ösztönöz, hogy mielőbb javítsunk.*

(— Milyen elképzelései voltak és vannak a csapattal, milyen taktikai megoldásokra törekszik, s hogyan értékeli játékosai teljesítményét?)

— *A Salgótarján fő erénye a lendületes, lelkes, odaadó játék, s úgy tapasztaltam, hogy az erőnléttel, a képzettséggel nincs is baj. A legnagyobb hiányosság a gólhelyzetek elszalasztása. Hosszú ideig sorolhatnám, hogy Kocsis, Kriskó, Kökény és a többiek mikor, milyen sok gólszerzési alkalmat hagytak ki. Taktikánk az ellenfelekhez alkalmazkodva, vagy a 4—2—4 vagy az 1—3—3—3, s ezeknek a különböző variációja. A tökéletes begyakorlás nem megy egycsapásra, idő kell hozzá és biztos, hogy őszre már folyamatosabb, eredményesebb lesz a csapat teljesítménye.*

— *Egyenként, a legtöbbször szereplő játékosokról ezt mondhatom: A kapusok közül Virág bravúrokra képes, de sokszor könnyű labdákat is elvét. Cserháti rutinos, teljesítménye viszont váltakozó. A védelemben Havasi régi erényeivel mutatkozott be Salgótarjánban kemény, gyors, de még nem éri el azt a játékot, amelyet a Ferencvárosban produkált. Ferencz fejjátéka kiváló — a lapos labdákat nem kedveli. Oláh szív-lélek, megbízható labdarúgó. A fiatal Vertig gyors, kemény hátvéd, de még rutintalan. A fedezetsorban számításba jövők közül Szalai nem tudott kibontakozni, Bánkúti munkabíró, de elég lassú és nehezen fordul, Toldi az együttes egyik kulcsembere, odaadó, mindig lehet rá számítani. A támadósorban Kökény sokat vállal magára. Viszont nem gólképes. Kriskó visszaesett, Kocsis labdarúgásunk egyik nagy ígérete, Albert-szerű játékos, nagyszerűen képzett, de a kapura nem elég veszélyes. Zöldi ugyancsak tehetség, de „könnyűsúlyú" és a védőkkel folytatott közelharcban legtöbbször alulmarad. Básti többet tud, mint amennyit eddig mutatott. Jeck gyors, lendületes, de szertelen, míg Taliga, a tarjáni csapat legidősebb tagja, változatlanul egyik fő értéke a bányászegyüttesnek.*

Sokszor elhangzott már, hogy a salgótarjáni NB I-es csapatnak pályagondjai vannak. A klub több mint harmincéves létesítménye elavult és csak edzésekre használható. Ennek oka: nem füves, hanem salakos. Így aztán a bajnoki találkozókat a Kohász

Salgótarján—MTK 3 : 1. Kocsis második gólja. (MTI Foto, Petrovits László felvétele)

pályán játsszák, amelynek talaja ugyan füves, de nem kifogástalan, kissé göröngyös. Ezért mondta az edző, hogy a játékosok sokszor nem is érzik a hazai pálya előnyét és idegenben jó pályán, jobb teljesítményre képesek, mint Tarjánban. Pedig jobb pályát is megérdemelne a nagy hagyományokkal rendelkező Bányászklub, amely most is három felnőtt, két-két ifjúsági és úttörő-csapatot is szerepeltet a különböző bajnokságokban.

(— A további program, tervek?)

— *A pihenő utáni Nyári Kupa mérkőzések alkalmasak az együttes további kialakítására, az elgondolások begyakorlására. A jövőt tekintve, nem vagyok borúlátó. A játékos-keret átlagos életkora 23—24 év és mindössze egy-két idősebb labdarúgó tartozik a gárdába. Meg akarom találni azt a stílust, azt a játékszisztémát, amelynek alkalmazása a sikeresebb szereplésre vezethet. Bár egyelőre hiányzik a csapatból olyan irányító, kitűnő labdarúgó, mint a tavasszal visszavonult Szojka Ferenc volt, de bízom, hogy rövidesen valamelyik játékos átveszi majd a szerepkörét. Ilyen elgondolásokkal kezdjük meg augusztus 14-én az őszi rajtot. Szeretnénk elérni azt a célunkat, hogy a második félévben már ne csak a kiesés ellen kelljen küzdeni, hanem megszerezzük a 8—10. hely egyikét. Ha ez sikerül, akkor elégedett leszek és remélem, lelkes szurkolóink is elfelejtik a tavaszi gyengébb eredményeket.*

Kozák Mihály

Vadonatúj csapat — vezér nélkül

13. MTK 12 2 4 7 10:23 8

Ilyen mély ponton — a 13. helyen — nem voltak a kékfehérek egész, több mint háromnegyed évszázados történetükben. Ha csak azt nem számítjuk, amikor a fasiszta sportszervezés 1941-ben egyszerűen lehetetlenné tette létezésüket.

Hát bizony múltja, nagy múltja van a kékfehéreknek, de ami a jelent illeti . . .

Az MTK vezetősége és hívei, a „harmadik aranycsapat", a felszabadulás utáni nagy MTK kiöregedés folytán bekövetkezett bomlása óta a legnagyobb sakkhúzásként könyvelték el, amikor az aranyérmet nyert olimpiai bajnokcsapat kiváló edzőjét, Lakat Károlyt nyomban Tokió után sikerült szerződtetniük.

— *Hosszú évek óta ez volt a legjobb erősítésünk* — mondogatták és hittek is benne. És feltétlen bizalmat szavaztak, türelmet ígértek, szabad kezet adtak Lakatnak.

Aztán az első szezon — nem sikerült. Különösképpen azonban — ritka eset! — nem a szurkolók veszítették el a türelmüket, hanem az edző. Elhatározta, hogy végleg felszámolja, ami addig volt és vadonatúj úton indulva, vadonatúj csapatot épít. A vezetőség és a szurkolók még ennek is tapsoltak. A nagy múltú kékfehér együttes történelmének legradikálisabb fiatalító műtétjét nézhettük végig.

De azután kritikák keltek szárnyra a törzspresszóban, mende-mondák indultak rejtélyes útjukra, hibáztatni kezdték a túlzott fiatalítást, sőt olyan fel- vagy alhangok is hallatszottak, hogy Lakat Károlynak nem szívügye az MTK.

Ez a helyzet az 1966-os labdarúgóbajnokság félidejében a Hungária körút és kapcsolt részeinek házatáján, már ami a szurkolókat illeti, amikor Lakat Károllyal összeülünk, hogy értékeljünk.

Nincs túlzott jókedve, de nem is kétségbeesett. Így aztán merészen belevágok. Egyenesen a legközepébe.

(— A szurkolók szerint hiba volt a túlzott fiatalítás. Jó néhány standardtag kibírt volna még egy-két szezont az MTK-ban. Főként Vasas, Bödör, Kovács III és Major nevét emlegetik.)

Amit mondok, nem meglepetés a számára. Gyors és megalapozott a válasza:

— *Tavaly ősszel, ugyancsak a bajnokság félidejében 9 pontja volt a most követelt „nagymenőkkel" felállt csapatnak. Ennyit pedig majdnem ez az NB I/B-s, illetve NB II-es együttes is gyűjtött. Mert ma még nem több az MTK ennél. Pusztán attól ugyanis, hogy valaki Oroszlányból vagy Várpalotáról besétál a Hungária útra, még nem lesz NB I-es futballista. Nagyon kemény munka és egy jó darab idő kell ahhoz, hogy így legyen. Ami pedig a régiektől való búcsút illeti, nagy okom volt rá. Jobb napokat látott futballisták voltak ők, jóbára túl a harmincon. Egy nagy korszak tanúi és részben részesei. A múltból éltek, a régi szép időkből. Azt emlegették szüntelen. Ám a múltból nem lehet megélni. Utolsó nagy lehetőségük a Sporting Lisszabon elleni brüsszeli, harmadik döntőbeli mérkőzés volt a Kupagyőztesek Európa Kupájában. Alulmaradtak, letörtek. A legnagyobb egyéniség, Sándor Károly kivált közülük, nyugalomba vonult. Határoznom kellett. És én határoztam. Ha sajnáltam is őket. Fel kellett mérnem a valós helyzetet. Ezeknek a futballistáknak a legtöbbje, Hidegkútiék árnyékában, Londontól Egyiptomig eljutott. Ők már legfeljebb Pécelig vihették volna el az MTK új fiataljait.*

(— És az újak egymást?)

— *Kerek elképzelésem volt, sokszor átgondolt koncepcióm. Hátul nagyrészt megvoltunk. Lanczkor, véleményem szerint, elérte a B-válogatott szintet. Jenei, Keszei, Varga, Dunai. Nagy Pista külön klasszis. És a 30 éves Jenei Pistát kivéve mind a legjobb vagy legígéretesebb korban. Hiszen Nagy István is csak 27 éves ebben az esztendőben.*

(— Igen ám, csakhogy ez már tavaly is így volt. A csatársorban kellett volna sürgősen forradalmat csinálni! Mi történt ez ügyben?)

Most láthatom a „tanár úr" oly jellegzetes mosolyát:

— *Öt csatárt igazoltunk. Egyik sem idősebb 23 évesnél. Az elképzelésem*

az volt, hogy van két tartópillérem: Kúti és Laczkó. Mind a kettő összeomlott. Kúti Pistát eleinte a múlt, a régi szép idők emléke, jóbarátok siratása, később (máig!) a görcsös erőlködés nem engedi kibontakozni. Laczkó Miska tanulmányai és betegsége miatt éppen csak a leltárban szerepel. Jellemző, hogy az idén egyetlen meccset játszott, a Slavia ellen. Igaz, hogy akkor 45 percig nagyon jól.

Az a Slavia-meccs! Elmondom, hogy sokunk véleménye szerint jónéhány mérkőzés másként alakul, ha a KK első akadályán túljut a „kölyökcsapat", ahogyan a régi nagy ellenfelek, a Fradi, a Vasas, az Újpest és a Honvéd drukkerei mostanában hívják a kékfehér első csapatát. (Mert ezek a szurkolók tudnak ellenfelet is szeretni, sőt sajnálni is, ha bajban van!)

Kapva kap a témán:

— *Éppen erről van szó. Hogy semmi nem jött be. Minden lefelé billent a mérlegen. A győztesnek látszó meccsből döntetlen lett, a döntetlenre állót elvesztettük.*

Van benne valami, ha végiggondoljuk. Ha csak a Fradi elleni 0 : 1-et vesszük, ahol a 88. percben esett Varga Zoli fejes gólja, Lanczkor hibájából, aki addig parádésan védett.

Még két dolgot említ. Az egyik, hogy leveleket kapott, amelyekben hibáztatják a csapat túlzottan védekező jellegű játékstílusát. Ezúton közli, sőt nyomatékosan felkér rá, hogy okvetlenül megírjam, miszerint ő soha ilyen utasítást nem ad a fiúknak. De a gyengébb csapat — hiába — védekezésre kényszerül. És az MTK még egy ideig — főleg a nagyokkal szemben — gyengébb csapat lesz. Ezt tudomásul kell venni. Így jár egyébként minden együttes, ahol egy öszszeszokott, egy évjáratú nagycsapat tagjai egyszerre öregednek ki. Utánuk csak hullámvölgy következhet.

A másik érdekes megjegyzése, hogy amennyire még nem sikerült megtalálniuk a csatársor vezéregyéniségét, annyira nincs a védelemben szigorúan embert fogó játékosuk sem.

(— Kifogás mostanában az is, hogy gyakran változott az összeállítás.)

— *Az elmúlt félév a tudatos kísérletezés korszaka volt. Ezt megmondtam a játékosoknak is. Nagy Pistát és Dunait kivéve körülbelül húsz egyforma képességű játékosom van. Ezt bizonyítja tartalékcsapatunk kitűnő szereplése is. Rajtuk és rajtam múlik, hogy mi lesz belőlük. Rajtuk és rajtam múlik, hogy lesz-e újra nagy csapat az MTK-ból. És én ígérem, hogy rajtam nem fog múlni.*

Csillag István

Salgótarján—MTK 3 : 1. Nagy 11-esével szépít az MTK. (MTI Foto, Petrovits László felvétele)

Az első félidős csapat

14. Dorog 13 1 4 8 10:24 6

Ha az okokat keressük, sokféle magyarázathoz jutunk el. Másképp magyaráz a szurkoló, a bennfentes és másképp a szakember... Szenvedélyes az első, lényegesen tárgyilagosabb az utolsó. De sem az első szenvedélyessége, sem a másik tárgyilagossága nem változtat a tényen: a Dorogi Bányász az 1966-os bajnokságban eddig elégtelenre vizsgázott. A szenvedélyesebbek már most hajlandók eltemetni a csapatot, a szakvezetés bizakodik, mondván: átmeneti dolog, az együttesben rejlő értékek előbb-utóbb felszínre kerülnek, s akkor minden megváltozik.

A nyomok — bármennyire is keressük, kutatjuk a mai hibák okait — a múltba vezetnek, s a múltba történő visszapillantással a szomorú jelen is érthetőbbé válik. Alig három évvel ezelőtt még nagyszerű diadalok részese lehetett a dorogi közönség, egykét budapesti nagycsapat is elvérzett a bányászközségben, s nemegyszer tapsoltak a fővárosi pályákon is a „Legjobb vidéki csapat" címet többször is elnyert csapatnak az őket nagyszámban elkísért dorogi szurkolók. A szép napok után, tavaly az év derekán egyszerre nehéz napok köszöntöttek a Dorogi Bányászra és sokezres közönségére. Először, az együttes 18 éves NB I-es szereplése óta, komoly belső válság rázta meg a szakosztályt, végül is lemondott az edző, Buzánszky Jenő. S a válság nem múlt el nyomtalanul a csapat felett. Abban az időben biztos kiesőként emlegették a Dorogot, Laczkó Istvánnak, a tartalékok volt edzőjének azonban harmadszor is sikerült az, ami előzőleg kétszer már sikerült: megmentette a kieséstől a bányász labdarúgókat. Sikerült lelket önteni a lelkileg és fizikailag egyaránt gyenge állapotban levő gárdába, biztos kézzel tartotta azt a bizonyos „mentőkötelet"! Megmenekült a csapat, lélegzethez jutott a szakvezetés...

A Pécsett nagy sikert elért Orczifalvi Istvánra esett a dorogi vezetők választása. S az új edzővel új élet kezdődött Dorogon, de a régi sebek — érthető módon — csak nehezen hegedtek be, annak ellenére, hogy a bentmaradás jó hangulatot teremtett. Orczifalvi a kemény munka következetes híve, eddigi sikereiben is nagy szerepe volt a kemény munkának... Már az előalapozás idején szokatlannak tűnt a játékosok számára a megterhelés, pedig a java csak azután következett. S ahogy a kívülállók látták: néha szinte szédelegtek a játékosok (legalábbis egyesek) egy-egy edzés után a fáradtságtól. S akik ma felróják a rossz szereplést az edzőnek, többek között arra is hivatkoznak, hogy a viszonylag könnyű súlyú játékosok legtöbbje nem bírta ezt a megterhelést, letört. Azt is mondják:

Ferencváros—Dorog 4 : 2. Németh a fején táncoltatja a labdát a dorogi kapu előtt. (MTI Foto, Pálfai Gábor felvétele)

nem volt szerencsés dolog elejteni azokat, akik ősszel, igen nehéz helyzetben sorozatosan helyt álltak.

De más is történt ebben az évben Dorogon, amit már nehéz volna a szakvezetés „számlájára" írni, s hasznosabb volna a játékosok lelkiismeretére apellálni. Már tudniillik, akit illet... Néhány dorogi játékos ugyanis bánatát cseppfolyós búfelejtővel igyekezett enyhíteni akkor is, amikor egyesülete érdekei mást kívántak volna, mondjuk a lelkiismeretes felkészülést... Ezeknek a „társas összejöveteleknek" szomorú eredményeként (!?) több játékos kemény büntetést kapott a 18-as keretből, s az igazolások idején Dorogra került két játékosnak a szűrét is kitették. Akadnak, akik azt is kifogásolják, hogy a kitűnő ifjúsági gárdával rendelkező dorogi együttesben (tavaly és tavaly előtt az országos ifjúsági tornán a döntőig jutott el az ifi-csapat) lámpással is alig lehet találni „érett" korban levő volt ifit, sőt a tartalékcsapatba is csak nehezen tud bejutni egy-egy fiatal. Hogy mi az igazság mindebből, nehéz lenne eldönteni. De talán éppen ezért is érdemes a tavasszal rosszul szerepelt együttes teljesítményét a számok tükrében is megnézni.

Mindössze 6 pontot (mindet otthon) szerzett a Dorog, s ez a megszerezhető pontoknak mindössze 23 százaléka. Otthoni gólaránya 4 : 4, idegenben 6 : 20. Utoljára III. 20-án (!) győzött a csapat (SBTC 1 : 0). Nagyon sok, 18 játékos jutott szóhoz tavasszal, de a törzs megvolt. Ezek: Ilku, Lévai, Makrai, Monostori (13—13), Simon (12), Bartalos (11), Szántai, Horváth, Csóri (9—9). Mindössze egyszer kapott ki a csapat sok góllal (Ú. Dózsa 1 : 6), háromszor két góllal (FTC 1 : 3, Tatabánya 1 : 3, Diósgyőr 0 : 2), négyszer egy góllal (Bp. Honvéd 2 : 3, Pécs 1 : 2, Ózd 0 : 1, Dunaújváros 1 : 2), az MTK és a Vasas elleni mérkőzés döntetlen volt (0 : 0). Ha az első félidők eredményét külön számítjuk, meglepő felfedezésre jutunk: első félidei eredményeit számítva a Dorog nem 6 (mindkét félidő alapján), hanem 11 pontot szerzett. Másszóval a Dorog egy félidős, még pontosabban első félidős csapat... Talán ezek után könnyebb elindulni, illetve keresni: „hol is szorít Dorogon a cipő?"... S ha mindehhez azt is hozzávesszük, hogy a Bp. Honvéd ellen 0 : 2 után alakult 3 : 2-re az eredmény a fővárosi csapat javára, s hogy Tatabányán az első gólt 11-esből, a másodikat szabadrúgásból kapta a csapat, a harmadik Csóri öngólja volt, s hogy a Pécs ellen Ilku nagy potyagólt kapott, s az eredmény 0 : 1-ről változott 2 : 1-es pécsi győzelemre, s hogy alig két év alatt szinte példátlan vérveszteséget szenvedve, az egyesület elvesztette Karábát, Szuromit, Fellegit, Kertest, Pálmait, Prohászkát, Vargát és Szűcsöt stb.... stb....

„Ömlesztve" említettünk néhány tényt, amelyek ismeretében talán könnyebb megérteni a Dorogi Bányász rossz szereplését. Külön-külön ugyan eléggé ismertek ezek a tények, de így együttesen említve, bizonyos fokig más értelmet adnak a sikertelen, talán úgy is lehetne mondani, balsikeres szereplésnek. A szakvezetés, s maga az edző is rendületlenül bízik, s a bizalomnak meg is van az alapja. Erre mutatott a Dorog utolsó, Vasas elleni mérkőzése is, ahol az első nem tudta legyőzni az utolsót. Orczifalvi István bizakodását így indokolta:

— A dorogi anyag — ma is azt mondom — nagyon jó. Tavasszal mindössze két mérkőzésen (Diósgyőr, Újpest) nem voltunk egyenlő ellenfelek. Sok minden összejött, hogy nem sikerült, de nem keseredünk el. Sokszor elemi hibák következményeként kaptunk gólt, sőt gólokat, kihagyott helyzeteinknek se szeri, se száma. A hibákban elsősorban a tapasztalatlanságnak volt szerepük. Fedezeteink nagyszerű „robot-emberek", de játékukból hiányzott a szellemesség, az ötletesség. Csatáraink jól kombinálnak, de képtelenek gólt rúgni. Sokáig Lakat utódját sem találtuk meg. Ha a végleges csapat kialakul, ha nemcsak Monostori tud majd betalálni az ellenfél hálójába (10 közül 9 gólt ő szerzett), s ha a fiatalok is lehiggadnak, nem kell félnünk a jövőtől. A munka az alapja a szebb jövőnek Optimista vagyok, hiszek a munkában, s abban, hogy a lelkiismeretes munka meghozza mindannyiunk számára a nagyon várt sikert.

Nagy József

Beszédes táblázatok

Budapestiek egymás ellen

1.	Ferencváros	5	3	2	—	14: 8	8
2.	Vasas	5	3	2	—	15:11	8
3.	Honvéd	5	2	1	2	8: 7	5
4.	Csepel	5	1	2	2	4: 5	4
	Ú. Dózsa	5	1	2	2	8:10	4
6.	MTK	5	—	1	4	2:10	1

Vidékiek egymás ellen

1.	Tatabánya	7	4	3	—	18: 3	11
2.	Dunaújváros	7	3	3	1	7: 6	9
3.	Győr	7	3	3	1	9: 9	9
4.	Pécs	7	3	3	1	7: 9	9
5.	Ózd	7	2	2	3	6: 8	6
6.	Diósgyőr	7	1	3	3	4: 7	5
7.	Salgótarján	7	1	2	4	4: 7	4
8.	Dorog	7	1	1	5	5:11	3

Budapestiek a vidékiek ellen

1.	Honvéd	8	7	—	1	15: 6	14
2.	Vasas	8	5	3	—	14: 4	13
3.	Ferencváros	8	5	2	1	19: 8	12
4.	Ú. Dózsa	8	5	1	2	25: 9	11
5.	Csepel	8	3	3	2	10: 9	9
6.	MTK	8	2	3	3	8:13	7

Vidékiek a budapestiek ellen

1.	Pécs	6	1	4	1	7: 6	6
2.	Tatabánya	6	2	1	3	7: 6	5
3.	Győr	6	2	—	4	5:11	4
	Salgótarján	6	1	2	3	5:11	4
5.	Diósgyőr	6	2	—	4	8:12	4
6.	Dorog	6	—	3	3	5:13	3
7.	Ózd	6	1	—	5	7:18	2
8.	Dunaújváros	6	—	2	4	5:14	2

Budapestiek a vidékiek ellen Budapesten

1.	Ú. Dózsa	5	5	—	—	22:2	10
2.	Honvéd	5	5	—	—	11:3	10
3.	Ferencváros	4	4	—	—	14:4	8
4.	Vasas	4	3	1	—	10:3	7
5.	Csepel	3	2	1	—	6:4	5
6.	MTK	3	1	1	1	5:6	3

Budapestiek a vidékiek ellen vidéken

1.	Vasas	4	2	2	—	4:1	6
2.	Honvéd	3	2	—	1	4:3	4
3.	Ferencváros	4	1	2	1	5:4	4
4.	Csepel	5	1	2	2	4:5	4
5.	MTK	5	1	2	2	3:7	4
6.	Ú. Dózsa	3	—	1	2	3:7	1

M. B.

Farkas a tavaszi idény legjobbja!

Négy Vasas-játékos az idény válogatottjában

Nehéz egy válogatott csapatot összeállítani. Ezt leginkább talán a szövetségi kapitány tudja, no és mindazok, akik valamilyen együttes kiválasztására megbízatást kapnak. Amikor megszületik a csapat, a szakemberek, s a szurkolók egyaránt vitatkoznak, mindenki meg van győződve saját igazáról.

Nos, most amikor mi arra vállalkoztunk, hogy a bajnoki mérkőzéseken mutatott formák alapján összeállítsuk a tavaszi idény legjobb tizenegyét, **egyáltalán nem vagyunk meggyőződve csalhatatlanságunkról.** Mégis közlünk két csapatot, mert a **Labdarúgás olvasótábora megszokta már** — és a szerkesztőségbe érkező levelek azt bizonyítják, hogy igényli is —, **hogy idény végén és év végén elmondjuk véleményünket a legjobbakról,** azokról, akik egyenletesebb teljesítményükkel, jó átlagformájukkal kitűntek a többiek közül.

Alapos megfontolás után úgy véljük, hogy a tavaszi idény válogatottja így fest:

(Rapp (Pécs)

Káposzta (Ú. Dózsa), **Mészöly** (Vasas), **Sóvári** (Ú. Dózsa)

Mathesz (Vasas), **Sipos** (Bp. Honvéd)

Molnár (Vasas), **Varga** (Ferencv.), **Albert** (Ferencv.), **Farkas** (Vasas) **Fenyvesi dr.** (Ferencv.).

A tartalék-együttes pedig így: **Borbély** (Ózd)

Bakos (Vasas), **Mátrai** (Ferencv.), **Juhos** (Tatabánya)

Nagy I (MTK), **Dunai** (MTK)

Bene (Ú. Dózsa), **Göröcs** (Ú. Dózsa), **Monostori** (Dorog), **Komora** (Bp. Honvéd), **Török** (Pécs).

A legjobbak közé tehát négy Vasas, három ferencvárosi, két újpesti, egy kispesti és egy pécsi (!) játékos került. Az összeállítás érdekessége: **Rapp Imre** helye. Szembetűnő viszont az, hogy Szentmihályi, Gelei és Géczi — **közül egyik sem tudott bekerülni még a tartalékcsapatba sem!**

Az idény válogatottjában csupán egy vidéki játékos kapott helyet, a második csapatban viszont négy. Az utóbbi együttes kilenc csapatból tevődik össze. Nem adott játékost egyik csapatba sem a DVTK, a Dunaújváros, az SBTC, a Csepel és a Győr.

Mi úgy véljük, hogy a tavaszi idény válogatottjában felsorolt játékosok közül is kiemelkedett átlagformájával három labdarúgó, mégpedig ebben a sorrendben:

1. **Farkas** (Vasas)
2. **Káposzta** (Ú. Dózsa)
3. **Mészöly** (Vasas)

Kezdjük a sort velük.

Farkas János szinte állandó szereplője volt a Népsport említett rovatának, legtöbbször az első helyen olvashattuk nevét, mégpedig főleg a középcsatárként, de sokszor összekötőben is. A Vasasban egyébként elöltanyázó, befejező csatárt játszott, igazán mindegy, hogy melyik poszton vesszük őt figyelembe. Robbanékonyságát, gólerejét, remek megoldásait többször megcsodálhattuk.

Kápaszta Benő, ebben az évben sokat fejlődött. Igaz a válogatott csapatban tavaly, a dél-amerikai portyán is megcsillogtatta már képességeit, de hivatalos mérkőzésen csak az idén szerepelt először. Technikailag jól képzett labdarúgó, ért a felfutásokhoz, a befejezésekhez, s úgy tűnt, mintha némileg felgyorsult volna.

Mészöly Kálmán oszlopos tagja volt csapatának. Berendi segítségével a leghevesebb rohamok közepette is helytállt. Az esetek többségében megelőző szereléseivel és fejjátékával tűnt ki.

És a többiek?

Rapp Imre Pécsett kitett magáért. Nemegyszer remek bravúrok árán mentette meg csapatát a vereségtől. Megbízhatóbb volt mint az utóbbi években bármikor. Nem véletlenül került be a 40-es VB keretbe.

Molnár Dezső játéka sokat finomodott. Már nemcsak a gyorsaság, a lendület tartozik az erényei közé, hanem az önzetlenség, a pontos beadás is. Bene azért szorult a második helyre, mert elsősorban a válogatottban játszott 7-es mezben, a Dózsában inkább belül szerepelt.

Sóvári Kálmán fokozatosan lendült bele. Az a tény, hogy a válogatott összeállításánál mindig ráesett a szövetségi kapitány választása, alaposan megnövelte önbizalmát. Erőteljes játékával, harcos játékfelfogásával gyakran felhívta magára a figyelmet.

Mathesz Imre tavasszal ritkán szerepelt igazi képességeihez mérten, de mozgékonyságával, kombinációs készségével, munkabírásával így is kiemelkedett fedezettársai közül.

Sipos Ferenc a tavaszi idény második felében hétről hétre csapata erősségei közé tartozott. Tapasztaltságát, rúgótechnikáját, helyezkedési érzékét remekül érvényesítette, s joggal került vissza a válogatottba.

Varga Zoltán színes, eleven játékfelfogásával kiváló technikai képzettségével aratott sikert.

Albert Flórián nagy egyénisége a magyar labdarúgásnak, s ezt nemegy mérkőzésen nagyszerű megoldásokkal, pompás gólokkal bizonyította. Tavasszal elég sokat bajlódott sérüléssel, s ezért is szorult a rangsorban hátrább.

Fenyvesi Máté dr., a szorgalom, a megbízhatóság mintaképe a nyolcvanadik válogatottsága felé közeleg, s lendületével, szélsőerényeivel, góljaival azt bizonyította, még mindig ő a legjobb balszélső!

Nos, ez a véleményünk.

Lehet rajta vitatkozni. **N. Gy.**

LABDARÚGÁS

A Magyar Labdarúgók Szövetségének hivatalos lapja.
Felelős szerkesztő: Hoffer József.
Kiadja az Ifjúsági Lapkiadó Vállalat.
Felelős kiadó: Tóth László igazgató.
Szerkesztőség: Budapest, I., Fém utca 5—7.
Kiadóhivatal: Budapest, VI., Révay u. 16.
Telefon: 116-660. Beküldött kéziratokat, fényképeket és rajzokat nem őrizzük meg és nem küldjük vissza.
Előfizetés negyedévre 8 forint. Félévre 16 forint, egy évre 32 forint.
Egyéni csekkszámla szám: 61 251
Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda.

Index: 25 501.

66.954 Egyetemi Nyomda mélynyomása, Budapest

A Könyvszolgálat ajánlata

Kedvezményes könyvvásárlási lehetőség a LABDARÚGÁS minden olvasójának!

Kérjük, csatlakozzon a kedvezményes könyvvásárlási akcióhoz; vágja ki és kitöltve küldje be a **MEGRENDELŐ SZELVÉNYT.** Ígérjük, jó szórakozásban, hasznos időtöltésben lesz része.

A KEREK LABDA NYOMÁBAN

Hoppe László—Hoppe Pál: **A LABDARÚGÓ VILÁGBAJNOKSÁGOK CSILLAGAI** (244 old.) Röviden valamennyi VB-t, ezek összes eredményeit közli: Magyarország mérkőzéseinek adatait külön is felsorolja. Megismerteti az olvasót az eddigi Világbajnokságok legkiválóbb játékos egyéniségeivel is.

Néhány fejezet a könyvből: Montevideo 1930, Andrade, a csodálatos néger, **Róma 1934,** Meazza, a süvölvény, Sindelar, a futball Mozartja, **Párizs 1938,** Piola és Sárosi, a Gyurka-Gyurka-Gyurka, **Rio de Janeiro 1950,** Schiaffino, az „El Pepe", **Bern 1954,** Fritz Walter, a „kígyóember", Didi, Matthews, a cselezés varázslója, Puskás Öcsitől Pancsóig, Bozsik és társai, **Stockholm 1958,** Pelé, a futball megváltója, Garrincha, a kacskalábú fenegyerek, Kopa és Jasin, **Chile 1962,** Amarildo, a halovány Pelé, Schroiff, a mi sorscsapásunk, Masopust, a játékmester, Csikar és csemetéi, **London 1966.**

A könyvet igen sok fénykép teszi szemléltetőbbé. (Sport)

Szepesi György: **GÓL! GÓÓÓL! 2000 GÓL!** (237 old.) Szepesi könyvében az általa közvetített mérkőzéseket varázsolja elénk. (Sport)

Rejtő—Lukács—Szepesi: **FELEJTHETETLEN 90 PERCEK** (271 old.) Négyszázadszor indította el magyar középcsatár a labdát a Nemzetek Európa Kupájának egyik fontos mérkőzésén. 60 esztendő telt el a 400. mérkőzés lejátszásáig, és ennek a 60 évnek és 400 mérkőzés krónikája jut el most az olvasókhoz. (Sport)

Hidegkúti Nándor: **ÓBUDÁTÓL FIRENZÉIG** (223 old.) A 3. bővített kiadásban megjelenő könyvben a sokszoros válogatott játékos leírja, hogyan jutott el az óbudai Bajzám-grundtól a firenzei és mantovai edzői tisztségig. (Sport)

Fekete Pál: **CSIKAR** (177 old.) A szerző végigkíséri a népszerű válogatott szélsőt a Szeged melletti móravárosi kisfiúkorától a labdarúgástól való végső visszavonulásáig. (Sport)

Ardai Aladár—Peterdi Pál: **EZ TÖRTÉNT TÓKIÓBAN** (127 old.) A XVIII. Nyári Olimpia története írásban és képekben. (Sport)

A sorozat ára 135 forint

Kérjük, hogy a megrendelő szelvényt levelezőlapra ragasztva küldjék be!

KÖNYVSZOLGÁLAT
Budapest, 5. Postafiók 335.

MEGRENDELŐ SZELVÉNY

Megrendelem a LABDARÚGÁS-ban felajánlott A KEREK LABDA NYOMÁBAN c. sorozatot.

* 1. 135,— forint értékben utánvételes portómentes szállítással;
* 2. 4 havi részletre a 3% kezelési költséggel együtt 139,— Ft összegben portósan. Tudomásul veszem, hogy a sorozat átvételekor 27,— Ft, a többi 4 havi 28,— Ft-os részletben fizetendő.

Név: ....

Cím: ....

Szem. ig. sz.: ....

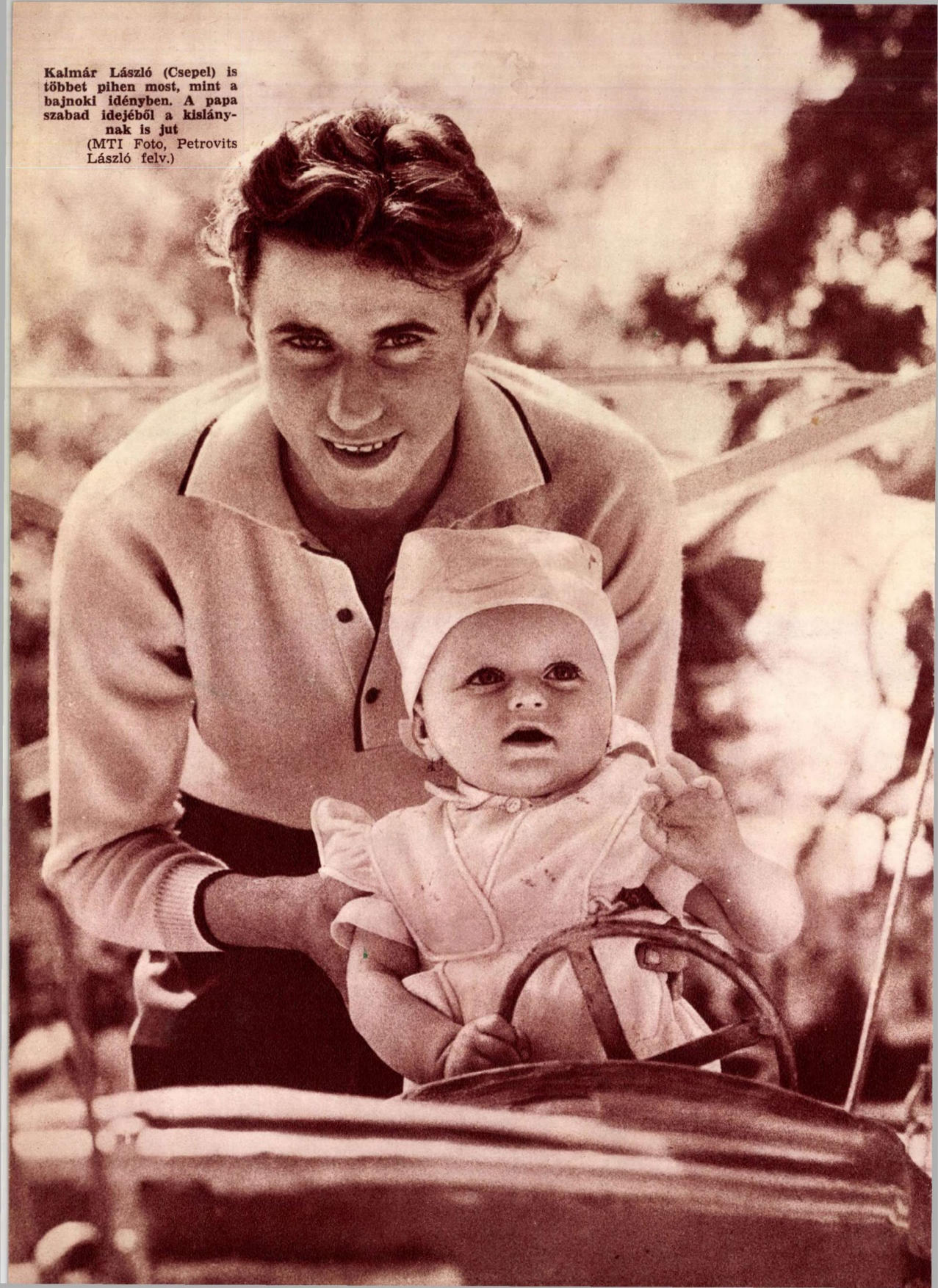
Foglalkozás és munkahely: ....

* A NEM KÍVÁNT RÉSZ TÖRLENDŐ!

(Amennyiben olvasóink nem akarják a lapot megcsonkítani, akkor a fenti szöveget ne vágják ki, hanem írják rá a levelezőlapra. A szerkesztőség.)

▲ **Ferencváros—Bp. Honvéd 3 : 1. — Mit csinálsz? — kérdi Mátrai Géczitől, aki nem tudta védeni Tichy nagy lövését, s így 1 : 1 lett az eredmény**

És még egy kép a Ferencváros—Bp. Honvéd találkozóról. Itt Bicskeinek sikerült elöklöznie a labdát Albert elől. (MTI Foto, Petrovits László felvételei) ▼

Kalmár László (Csepel) is többet pihen most, mint a bajnoki idényben. A papa szabad idejéből a kislánynak is jut

(MTI Foto, Petrovits László felv.)